

Giới thiệu Triều Hoa Nhượng Mộng

Truyện Triều Hoa Nhượng Mộng của tác giả Thu Thố là một truyện ngôn tình cổ đại. Chàng, vì nàng mà đạp tung cả thiên hạ, mà cũng vì cắt đứt quan hệ giữa hai người lại đạp tung thiên hạ, nói cho cùng cũng chỉ là một hồi bể dâu!

Chàng, yên lặng chờ đợi nàng, khói lửa đời người, cũng chỉ để ở phía sau lưng lẽ chờ nàng, trút hết một đời, một đời chờ đợi cũng chỉ đổi được một mảnh tình con con. Nàng, kiếm tìm hạnh phúc của cuộc đời, nắm chặt yêu thương trong tay, đặt tại ngực mình nơi gần trái tim nhất, cắt đứt ràng buộc kiếp trước, vì chàng, đợi chờ đời đời kiếp kiếp...

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhượng Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lân Đầu Gặp Gỡ

Năm nay, mùa xuân của nước Nam Việt tới đặc biệt sớm, vừa đầu xuân, hàng bao nhiêu tuyết dày đã tan hết rồi, hàng quán trong An Thành đã mở cửa từ lâu, phố xá người đi nhộn nhịp, về ra khung cảnh đô thành Nam Việt phồn hoa.

Một bóng người cười ngựa phóng như bay từ ngoài thành vào, tuấn mã như rồng, người trên ngựa cũng tuấn tú như tranh vẽ, mắt ngọc mảy mai, tóc đen búi ngọc theo gió tung bay, áo trắng bởi ngựa phi nhanh mà phấp phật theo gió, như thể tiên nhân lạc giữa cõi trần, xuất trần phiêu dật. Khiến cho các thiếu nữ bên đường ngượng ngùng nhìn theo âm thầm đánh giá, mà phía sau Vu Nặc, Vu Tân hò hét phá tan khung cảnh: “Tiểu thư, chờ em với!!!!!!!!!!!!!!”

Vu Nặc không nói, chỉ quay đầu cười cười với Vu Tân, xuống ngựa rồi dắt chậm rãi bước về phía Thiên Hương Lâu. Vu Tân vội vàng thúc ngựa đuổi tới, miệng không ngừng lầu bầu: “Tiểu thư, cô chạy nhanh thế làm gì! Lão gia biết hôm nay cô trở về, đã chuẩn bị sẵn yến hội ở nhà chờ cô, sao cô vừa về đã chạy sang Thiên Hương Lâu...” Vu Tân đi theo sau Vu Nặc, lải nhải căn nhắc không ngơi miệng.

Vu Nặc liếc mắt lườm Vu Tân, Vu Tân vừa nhìn thấy ánh mắt Vu Nặc, lời nói ra đến miệng lại bị nghẹn cứng nuốt ngược vào trong, bộ dạng nghẹn lời đó khiến Vu Nặc không nhịn được cười.

“Ta bảo với Vu lão nhân rồi, tới mới đến, giờ thì tự do bay nhảy!” – Vu Nặc đứng trước Thiên Hương lâu, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu Thiên Hương Lâu mà lòng bồi hồi xúc động, năm 6 tuổi đã rời khỏi An Thành, nhắm tính đến nay cũng đã ngót 13 năm rồi.

Nghe Vu Nặc nói tự do bay nhảy, Vu Tân liền hào hứng lên: “Tiểu thư cô vừa nói là tự do bay nhảy, vậy em có thể nào...”

“Đi đi, trước giờ Thân tự mò về nhà là được.” – Vu Nặc xua xua tay với Vu Tân, rồi chẳng buồn để ý đến Vu Tân nữa, một mình đi thẳng vào Thiên Hương Lâu.

“Công tử là khách của Mai Viên chăng?” – Tiểu Nhị khôn khéo hỏi.

“Ồ, phải rồi, phiền tiểu nhị ca dẫn đường.” – Vừa nói, Vu Nặc vừa tinh tế đánh giá Thiên Hương Lâu một lượt, Thiên Hương Lâu, thật đúng như tên gọi, kết cấu tinh xảo giản đơn, là một tòa lâu thật là lịch sự tao nhã.

Tiểu nhị quen chân đưa Vu Nặc đến một gian phòng ngoại, Vu Nặc cảm ơn tiểu nhị một tiếng rồi nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, đập vào mắt liền là một bức bình phong, phía sau bình phong có hai người đang ngồi nghiêm chỉnh, trên vách tường vân trúc treo một bộ tranh sơn thủy và một bộ tranh chữ, tranh sơn thủy chấm phá, tranh chữ thì cuồng thảo, khiến căn phòng vốn có kết cấu đơn giản tăng thêm phần tao nhã và phóng khoáng, thêm vào đó là sắc mai ngoài cửa sổ, càng khiến người ta thoải mái dễ chịu.

Nước Nam Việt cả mùa đông không có tuyết, chỉ có thời điểm đầu xuân mới có tuyết rơi, lạ là hoa mai ở đây lại thường bung nở trong tiết xuân tuyết lớn ào ào. Lúc này đây mặc dù đã đầu xuân, nhưng hoa mai vẫn đua nhau nở rộ, ngắm nhìn vườn mai từ cửa sổ, chỉ thấy cả viện ngập tràn sắc trắng hoa mai, đẹp không sao tả xiết.

Trong phòng có hai chàng trai trẻ tuổi đã ngồi từ lâu, hai chàng trai này có khuôn mặt hao hao giống với Vu Nặc, anh linh thanh tú, tuấn mỹ phi phàm.

“Nhị ca, tam ca.” – Vu Nặc lắc mình tiến vào, khẽ reo lên, hai chàng trai ngồi trong phòng không phải ai khác mà chính là hai anh ruột của Vu Nặc: Vu Doãn và Vu Duy.

Vu Duy thấy Vu Nặc bước vào, hào hứng hẳn lên, đưa tay kéo lấy Vu Nặc đến bên mình, ngắm nghía tỉ mỉ từ đầu đến chân, lại nheo nheo mắt với tay Vu Nặc, rồi mới nói trong hạnh phúc tràn đầy: “Nặc Nhi! Nặc Nhi của chúng ta đã lớn thành đại nãi nhân rồi!” – Vu Duy cười dịu dàng, trong mắt tràn đầy yêu chiều.

“Xem nè, ngọc quan áo bào trắng cùng với khuôn mặt tuấn tú như này, các cô nương bên đường ấy à, nhìn thấy muội đều không chớp mắt nôi, nếu không phải ngựa chạy nhanh quá, không khéo đều bị họ lôi về bắt làm rể ấy chứ!” – Vu Nặc vỗ vỗ khuôn mặt mình, hoạt bát cười. Khi nói chuyện cứ

bá vai Vu Duy, từ nhỏ đã thân thiết với Vu Duy, Vu Nặc vẫn thích bám dính lấy Vu Duy không chịu buông, bây giờ dù đã lớn rồi, vẫn thích bám lấy Vu Duy.

“Xem ra ngày mai Vu phủ chúng ta bà mới xếp thành hàng mất thôi, có điều phụ thân lại phải đau đầu rồi, nhà chúng ta từ lúc nào lại có thêm một tiểu công tử vậy nhỉ!” – Vu Duy nhẹ nhàng nhéo nhéo mặt Vu Nặc, nhìn sang Vu Doãn mặt đang sa sầm – “Nhị ca, đừng nhíu mày nữa, nhấn thành ông già mất.”

“Phật” – Vu Nặc nhìn không được cười nói – “Nhị ca, có phải Vu lão nhân làm mai cho huynh không, xem mặt huynh nhấn nhó chưa kìa.”

“Nặc nhi, nhị ca không lo chuyện này, muội cập kê lâu rồi, sang năm đã là hai mươi, nhị ca đang lo cho muội ấy.” – Vu Doãn vừa dứt lời đã hối hận, muội muội mới trở về, mình đã bắt đầu lo lắng, lại còn khiến mọi người mất hứng. Nhưng Vu Doãn vẫn không nhận được mà thở dài, con gái mười tám cập kê vốn nên gả đi rồi, có điều muội muội của mình rồi nhà đã mười ba năm, giờ trở về đã suýt soát hai mươi, hơn nữa cũng không biết lần này sẽ ở lại nhà bao lâu, con gái hai mươi còn lông bông bên ngoài, vẫn nên lấy chồng là hơn, nhưng mà, nếu gả con bé đi luôn, lại khiến cho người làm ca ca như hấn không nở lòng nào!

“Ôi dào, nhị ca chỉ toàn buồn lo vô cớ, Vu gia nhà ta có mỗi muội là con gái, dù là sang năm hai mươi rồi, Vu lão nhân cũng không thể vội vàng đem muội gả đi, mà cho dù lão gia có muốn gả muội đi, Ngọc lão nhân cũng chưa đồng ý đâu, không nhìn mặt Phật thì cũng phải xem mặt sư chứ!” – Vu Nặc hào khí bừng bừng vỗ lưng Vu Doãn, khiến Vu Doãn vừa uống ngụm trà suýt nữa phun hết cả ra – “Khụ khụ...” – Về mặt nặng nề của Vu Doãn cuối cùng cũng nhẹ nhàng bớt đi.

“Ca, muội đói.” – Vừa rồi còn bộ dáng oai hùng hiên ngang, quay đầu một cái đã lại làm nũng với Vu Doãn.

Vu Doãn yêu thương xoa xoa đầu Vu Nặc: “Đồ ăn đều đã hâm lại cho muội hết rồi đây, mau ăn đi kéo nguội, ăn xong ca đưa muội đi dạo chơi.”

Vu Nặc mậy mắt cong lên, đôi con ngươi đen sáng trong cũng uốn thành đôi vầng trăng khuyết xinh đẹp – “Vâng.” Rồi đặt mông ngồi xuống cầm đầu ăn hết những đồ ăn hai vị ca ca đã chuẩn bị cho nàng.

Trên bàn cơm, Vu Doãn chăm chăm gấp thức ăn cho Vu Nặc, Vu Duy thì cẩn thận tự tay lựa cá thịt cho Vu Nặc, mà Vu Nặc cứ vui đầu ăn lấy ăn để, bát cơm cứ đập đầy thêm thức ăn, mà Vu Nặc vẫn vui vẻ ăn hết sạch.

“Nặc Nhi ăn thêm cơm nữa không?” – Vu Duy thấy Vu Nặc đặt bát xuống, cười hỏi.

Vu Nặc liền lắc đầu như trống bỏi: “Thôi thôi, no căng rồi...”

Bên bờ Kính Hồ, lác đác có vài người đi lại, Vu Nặc kêu ăn no quá, nặng nề đòi hai vị ca ca đưa nàng đi Kính Hồ tản bộ. Dù rằng đã đầu xuân, nhưng gió thổi bên hồ vẫn lạnh lẽo thấu xương, nhưng cũng chẳng làm Vu Nặc đổi ý, hai người đành phải đưa Vu Nặc đi dạo bên bờ Kính Hồ.

“Ca ơi, sao ít người đi chơi hồ vậy?” – Vu Nặc nhìn Kính Hồ nghiêm tình một mảnh, nói thảm.

Vu Duy búng Vu Nặc một cái – “Muội nghĩ cả An Thành này ai cũng như muội ăn no nứt bụng, trời đến là lạnh còn ra Kính Hồ hóng mát sao?”

“Giờ đã đầu xuân rồi, lạnh gì nữa.” – Vu Nặc không phục, xoa xoa chỗ bị Vu Duy búng đau, đầu môi nói tiếp: “Ồ nước Hồ Lương mùa đông người ta còn ra sông tắm nữa kìa.”

“Muội chỉ có giới chống chế.” – Vu Duy không búng Vu Nặc nữa, chợt nhớ lại năm xưa, con bé mới sáu tuổi đã theo lão nhân tên Ngọc Khanh Tử đi ngao du, trong lòng chưa xót khó tả. Ngao du sơn thủy, dù thế nào cũng khó tránh khỏi cảnh màn trời chiếu đất, mà khi ấy con bé mới có sáu tuổi.

Vu Nặc nhìn thấy sự xót xa trong mắt Vu Duy, nàng biết mình rồi nhà đã mười ba năm, khiến cho các ca ca của mình đều thấy tiếc nhớ trong lòng, nữa là đây lại là tam ca mà nàng thân thiết nhất.

“Tam ca.” – Vu Nặc bám lấy vai Vu Duy, túm lấy tay áo Vu Duy quơ quơ, mắt mở to làm nũng: “Tam ca, chúng ta đi câu cá được không?”

Bình tâm lại Vu Duy liền cười yêu chiều đáp: “Chờ sang tháng tư cá béo rồi chúng ta lại đến câu, giờ tam ca đưa muội đi ăn đầu sư tử được không? Nhớ hồi nhỏ muội thích nhất là ăn đầu sư tử, mỗi lần nhị ca ra ngoài, muội lại ì ề đòi huynh ấy mua cho muội.” – Nhớ tới bộ dáng Vu Nặc hồi nhỏ, Vu Doãn cũng không nhận được mà nở nụ cười.

“Nặc Nhi không thích ăn đầu sư tử đâu, con bé này thích lấy đầu sư tử tròn tròn làm bóng để chơi, chỉ biết nghịch ngợm gây chuyện thôi.” – Vu Doãn cười nói tiếp, trong mắt huynh trưởng, muội muội mãi mãi không lớn, nữa là hấn có một muội muội như vậy.

“Haha... đúng rồi đúng rồi, đệ nhớ hồi đó nhũ mẫu làm nhiều đầu sư tử, Nặc Nhi nghi ngờ khó ăn, bèn đem đầu sư tử ấy cho chim ăn hết.” – Nhớ tới bộ dáng Vu Nặc hồi nhỏ nghịch ngợm bày trò, hai người Vu Doãn Vu Duy ha hả cười lớn.

“Được lắm, các huynh cứ cười muội đi, để xem muội xử lý các huynh thế nào.” – Vu Nặc cười giương móng vuốt về phía Vu Doãn và Vu Duy.

“Ha ha, không xong rồi... bảo bối muội muội của chúng ta thì ra là một đại cao thủ...” “Ai u... không phải sao... là cao thủ mèo quào...” – Hai huynh đệ trêu ghẹo muội muội yêu quý nhất.

Ba người đang vui vẻ cười đùa, chợt nghe bên kia bờ Kính Hồ truyền tới tiếng tiêu du dương, tiếng tiêu trầm thấp mà sáng trong, như châu ngọc rải

xuống, tạo nên những vòng gợn sóng trên mặt hồ.

Vu Doãn và Vu Duy vốn đang vui vẻ hân hoan bỗng bị tiếng tiêu làm cho mất hứng, hai người nhìn nhau, sắc mặt cũng dần trở nên nghiêm trọng, chỉ có Vu Nặc vẫn hào hứng bám lấy vai Vu Duy, mắt híp híp lắng nghe khúc tiêu.

“Một khúc Trăng Kính Hồ thật là hay, tuyệt mỹ uyển chuyển, như thể mỹ nhân đang hướng về người mình thương yêu chậm rãi kể lại nỗi sầu tương tư của mình, có điều nổi muộn phiền bên trong thật quá nặng nề.” – Vu Nặc liếc mắt nhìn về phía bờ hồ bên kia nói, người có thể thổi nên một khúc ru thương như vậy, nhất định là một người rất đẹp, Vu Nặc che miệng cười trộm. Trong tiểu trúc bên kia hồ, còn mơ hồ thấy bóng dáng một chàng trai tay cầm ngọc tiêu đang nhìn về phía mình, không thấy rõ được dung nhan chàng ấy, nhưng thấy được một đôi mắt sáng ngời âm áp.

“Nặc Nhi, chúng ta về thôi, lần sau nhị ca lại đưa muội tới.” – Vu Doãn tựa hồ nhận ra điều gì đó, mặt trầm xuống muốn dẫn Vu Nặc rời đi.

“Đi? Đang chơi vui sao phải đi?” – Vu Nặc không hiểu hỏi.

“Hôm nay hơi muộn rồi, chúng ta về thôi, hôm khác tam ca lại đưa muội đến chơi được không nào?” – Vu Duy nhẹ nhàng dỗ dành.

Vu Nặc chu chu môi nói thảm: “Muội còn muốn chơi hồ nữa cơ, thôi chờ hôm khác vậy...”

Vu Duy bắt đầu cười cười, dặt tay Vu Nặc nói: “Về nhà thôi, nhị nương chờ lâu sẽ lo lắng.”

Vu Nặc gật gật đầu, khi ba người chuẩn bị rời đi, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói giòn giã.

“Ba vị công tử xin dừng bước, công tử nhà ta muốn mời ba vị công tử ngồi chơi một lát, mong ba vị công tử có thể nể mặt.” – Không biết từ khi nào, thư đồng đã từ bên kia chạy tới, trong tay đã cầm sẵn bái thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chàng Trai Như Ngọc Ấy

Thư đồng chạy vội tới trước mặt ba người Vu Doãn, mặt không hồng, hơi thở không dồn dập, cung kính trình bái thiếp lên.

Vu Doãn thâm run rẩy trong lòng, tiểu trúc bên kia hồ cách họ ít cũng phải vài trăm mét, quay đi quay lại, thư đồng đã cung kính đứng mặt mình, điều này làm sao khiến hắn không e sợ cho được.

Thư đồng nhận thấy Vu Doãn giật mình, bèn phân trần: “Công tử nhà tôi thân thể yếu đuối, nên hạ nhân cần phải có một chút võ nghệ mới có thể bảo vệ tốt cho ngài.”

Nghe thư đồng giải thích xong, Vu Doãn chỉ khẽ gật đầu, nhưng không đưa tay ra nhận lấy bái thiếp, chỉ chấp tay nói: “Quấy rầy nhả hứng của công tử nhà các người rồi, hy vọng công tử không trách, hôm nay xá đệ vừa mới hồi kinh, trong nhà còn nhiều việc bề bộn chưa xong, hôm khác huynh đệ chúng ta nhất định sẽ tới cửa bái phỏng.”

Thư đồng cũng không giận, vẫn trình lên bái thiếp: “Công tử nhà tôi nói, công tử có thể xem trước, nếu cảm thấy không ổn, thì cũng không ép, công tử nhà tôi thấy vị công tử đây tinh thông âm luật, cho nên mới muốn mời ba vị công tử ngồi trò chuyện một lát.” – Nói năng cẩn thận kín kẽ, cho thấy người thư đồng này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

“Nhị ca, chỉ uống ngụm trà thôi mà, sao phải căng thẳng thế, muội còn muốn xem ai mà có thể thổi ra một khúc như vậy nữa cơ.” – Nghe Vu Nặc nói, Vu Doãn âm thầm cười khổ, tiểu tử tông này vừa về đã không làm người ta bớt lo.

Vu Doãn nhận lấy bái thiếp, xem xét, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, liền cười nói trêu chọc Vu Nặc: “Đi nào, nhị ca chiều ý muội, nhưng muội đừng có gây rắc rối đấy nhé.”

“Nhị ca thấy muội là loại người đó sao?” – Vu Nặc không phục, tiện đà kéo tay Vu Duy – “Tam ca phân xử coi, Nặc Nhi gây rắc rối cho nhị ca bao giờ chứ? Còn nữa, mấy chuyện Nặc Nhi chọc vô đều có Ngọc lão đầu giải quyết cho hết mà.”

Vu Duy cười ẩn vào mũi Vu Nặc: “Nặc Nhi mau quên quá đi thôi, năm bốn tuổi quán lấy bắt nhị ca mang muội đi chơi, vừa ra đến cửa muội liền chạy đầu mất dạng, báo hại nhị ca lục tung cả An Thành, mà phụ thân cũng chưa bao giờ nổi giận dữ dội như lần đó, phạt nhị ca của muội một trận đòn đau, còn bắt đóng cửa suy ngẫm một tháng.”

Vu Nặc lè lưỡi: “Nhị ca, lần đó huynh bị lão già ấy đánh sao? Chao ôi, sao muội không biết nhỉ! Chẳng trách nguyên tháng trời không thấy nhị ca đâu, còn tưởng nhị ca đi xa, không muốn cho muội biết nên lên chuồn đi, thì ra là lão già cấm cửa huynh! Nếu có muội ở đây, lão có mà dám nặng tay với huynh, hừ hừ...”

“Chỉ mỗi muối dám gọi phụ thân như thế, có vẻ như Ngọc Khanh Từ đại sư toàn nói vậy trước mặt muối rồi, còn dạy muối không biết trên dưới gì hết, xem ra lần này muối về nhà phụ thân tha hồ đau đầu rồi đây.” – Vu Doãn xoa đầu Vu Nặc, cười yêu thương.

Ba người cứ cười đùa loáng cái đã đi tới tiểu trúc bên hồ.

Tiểu trúc được xây dựng rất đặc biệt, cả tòa được đan thành từ thủy trúc, mọc cao cao trên mặt hồ, sắc xanh của trúc lan tràn trên nền vàng nhạt khiến tiểu trúc trông như một đóa hoa nở rộ giữa hồ, đẹp lạ lùng như thế ngoại đảo viên.

Trong tiểu trúc, có một chàng trai áo trắng đang ngồi lẳng lặng, trầm tĩnh nhìn mặt hồ, bóng lưng trầm tĩnh mang vẻ cô đơn không nói nên lời. Nghe thấy tiếng bước chân, chàng trai áo trắng chậm rãi quay người lại, khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, đôi mắt đen láy trong trẻo như sao trời, ánh mắt đông đầy âm áp, khi nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim Vu Nặc run lên, đôi mắt đen láy trong trẻo kia, khiến nàng có cảm giác như đã từng quen biết.

Chàng trai áo trắng ngồi xe lăn trượt tới, áo bào trắng một màu, tư thái thong dong mà tao nhã. Nhìn đến Vu Nặc, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm, đôi con ngươi trong sáng như sao đầy vẻ dịu dàng: “Mời ba vị ngồi, xin thứ cho tại hạ hành động không tiện, không tiếp đón từ xa được.”

Vu Nặc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của chàng trai áo trắng, thầm xuyt xoa may ghê, suýt nữa thì bỏ lỡ mất một tiểu mỹ nhân chẳng phải đáng tiếc sao! Vu Nặc nhìn thẳng vào chàng trai áo trắng, cười nói tự nhiên: “Chàng trai như ngọc, huynh đẹp lắm.”

Vừa mới vào cửa đã thấy Vu Nặc không hề e ngại sẫm soi chàng trai áo trắng, Vu Doãn có chút không hài lòng, nhưng cũng không màng đến, mà nghe Vu Nặc không đầu không đuôi thốt lên những lời này xong, thiếu chút tức muốn xiu luôn, nào có con gái nhà ai vừa thấy trai lạ đã khen người ta rất đẹp, lúc nói ra những lời này, còn còn còn... liếc mắt đưa tình!

Vu Duy tức giận lại gõ đầu Vu Nặc một cái – “Nha đầu chết tiệt này, con gái con đưa ai lại nói như thế.”

Thư đồng đứng bên cạnh chàng trai áo trắng che miệng cười trộm

Vu Nặc xoa xoa chỗ bị gõ đầu, dẫu mở đáp – “Ngọc lão nhân bảo mà, nhìn thấy người đẹp là phải ghẹo.”

Nghe thấy Vu Nặc đáp lại như thế, Vu Duy thiếu chút nữa là tức điên lên, trong lòng thầm oán, lão già đáng ghét, Nặc nhi nhà mình sáu tuổi đã bị lão cuốn đi, dạy cái tốt không dạy, toàn dạy mấy cái trêu hoa ghẹo bướm linh tinh.

“Muội... muội... Về nhà huynh sẽ bảo với cha, về sau không cho đi cùng lão Ngọc Khanh Từ kia nữa, xem lão dạy muội thành cái kiểu gì đây... Con gái con đưa còn đi chòng ghẹo người ta.” – Vu Doãn vừa mới hạ hỏa được một tý nghe Vu Nặc nói, gân xanh lại nổi âm âm trên trán, cũng tức giận nói, nhớ đến con bé con thơ ngây hồi xưa cứ chạy theo mình kêu “nhị ca nhị ca”, sao bây giờ đã bị lão Ngọc Khanh Từ dạy dỗ cái kiểu đức hạnh này!

Vu Nặc bĩu môi, cũng không cãi lại, Vu lão nhân ở nhà mặc dù trước những người khác hoành tráng vô cùng, nhưng cứ động đến Ngọc lão nhân, đến cả nói cũng chẳng dám to tiếng, làm sao dám bảo Ngọc lão nhân không đem mình đi chứ!

Trước lời nói bông đùa của Vu Nặc, chàng trai áo trắng cũng không giận, chỉ cười ôn hòa nói: “Tại hạ Mộ Sở, cô nương quá khen rồi, cô nương là cô gái như vàng kim, dù ở đâu cũng tỏa sáng lấp lánh.”

“Mộ huynh quá khen, có điều, tôi không phải vàng đâu, vàng rất tục khí, tôi chỉ thích mỹ nhân thôi.” – Nghe Vu Nặc nói, mặt Vu Doãn lại đen thêm mấy phần, rõ ràng là Vu Nặc đang cố tình chọc tức hai huynh đệ họ mà, mở miệng ngậm miệng đều là mỹ nhân, thấy mỹ nhân một cái liền không đứng đắn, bộ dáng chẳng khác gì lão Ngọc Khanh Từ kia!

Vu Nặc thấy ngay Vu Doãn đang sa sầm mặt mày, cũng không sảm làm càn nữa: “Nhị ca, đùa thôi mà, xem huynh mặt đen chưa này, muối vừa mới trở lại kinh thành, sao mà cứ mặt nặng mày nhẹ thế.”

Vu Doãn lừ mắt với Vu Nặc, thản nhiên nói: “Muốn huynh không tức giận nữa cũng được, lần sau đừng có nói năng đùa đầy như con trai thế nữa.”

“Dạ dạ dạ, cùng lắm thì sau này không ghẹo người trước mặt huynh nữa, kể cả nhị tẩu luôn.” – Nghe thấy Vu Nặc nói không ghẹo nhị tẩu, mặt Vu Doãn đã đen còn đen hơn, có vẻ còn muốn phát nổ – “Ngọc Khanh Từ sao lại dạy dỗ muội thành ra thế này!”

“Nhị ca...” – Vu Nặc lắc lắc đầu, tiếc hận vỗ vỗ vai Vu Doãn – “Huynh chưa nhìn thấy Ngọc lão nhân và lão nhân nhà mình ghẹo người thôi, huynh mà thấy rồi, không chỉ đen mặt thôi đâu, mà miệng có mà nhét vừa cả quả trứng vịt ấy chứ.”

Mộ Sở nhìn ba huynh muội chành chọc nhau, cười nói: “Ba vị ngồi xuống uống chén trà cái đã, cô nương cũng đừng nên trêu ghẹo gia huynh nữa.”

“Không phải tôi nghịch ngợm gì đâu, mà nhị ca tôi chỉ biết rằng thì mà là, chả biết đùa cợt gì cả, tứ ca vẫn tốt hơn, tứ ca rất thích chơi đùa với tôi.” – Vu Nặc cũng không khách khí, đi đến một chiếc ghế dựa, đặt mông ngồi xuống.

Thư đồng cũng thật là tay chân lanh lợi, quanh đi quẩn lại đã hầm xong một ấm trà.

Người thấy hương trà, ánh mắt Vu Nặc bừng sáng, đón lấy chén trà, ngửi ngửi, nhấp thử một ngụm, nói: “Chắc... Đây chính là loại thượng hạng Cao Sơn Vân Vụ mà! Trồng trên núi cao bốn ngàn thước, được hái vào nửa đêm canh ba hạ tuần tháng Giêng, trải qua hai mươi bảy công đoạn chế biến, ươm, trà mới năm nay đây mà! Chắc chắc... Tiếc mỗi cái là trà này đã hái lần thứ hai rồi, không có được cái dư vị như của lứa đầu tiên, nhưng không thể tưởng được ở An Thành còn có thể uống được thứ trà tốt như Vân Vụ đây.” – Vu Nặc vui vẻ xoay xoay chén trà, lại nhấp thêm một ngụm.

Mộ Sở ngẩng ra, nhìn Vu Nặc mới chỉ nhấp qua một ngụm, mà có thể nhận ra được nơi trà gieo trồng, hái xuống, đến cả công nghệ chế tác, mấy lời này, thật không đơn giản đâu.

“Con bé này, lại nói lung tung rồi.” – Lần này đến lượt Vu Doãn gõ đầu, chỉ nhẹ vỗ đầu Vu Nặc, coi như cảnh cáo.

“Lung tung chỗ nào chứ, Ngọc lão nhân dạy thế, loại trà Vân Vụ này hồi muối với Ngọc lão nhân ăn dần nằm ở núi Vân Nhiều đã uống cả tháng trời, vị trà tiếng trà chỉ cần uống một ngụm cũng nhận ra được, làm sao mà nói lung tung được chứ!” – Vu Nặc lắc lư đầu nói, mà mới lắc được nửa chừng đã thấy mặt Vu Doãn còn đen hơn nữa, lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tội nghiệp nâng chén trà chậm chạp uống.

Mộ Sở nhìn thấy Vu Nặc khi phẩm trà thật là hăng say và tao nhã, càng cảm thấy không bằng – “Xem ra cô nương đối với trà cũng thật là hiểu biết, thứ cho tại hạ mạo muội, không biết vị Ngọc Khanh Từ lão nhân mà cô nương cùng gia huynh vừa nói tới phải chăng là quốc thủ Ngọc Khanh Từ đại sư?”

“Huynh nghĩ cả cái nước Nam Việt này còn tìm được ai khác tên là Ngọc Khanh Từ sao?” – Vu Nặc không trả lời, chỉ nháy mắt mấy cái hỏi ngược lại.

Trên mặt Mộ Sở treo lên một nụ cười yếu ớt, hơi hơi suy tư một chút, cười nói – “Đừng nói cả nước Nam Việt, ngay cả năm nước gần kề cũng chẳng có ai dám tự xưng danh hiệu Quốc thủ đại sư này!”

Vu Nặc buông chén trà, ăn miếng điểm tâm trên bàn – “Không được đến vậy đâu, có chuyện gì huynh nói luôn đi, cảnh trí đẹp như này, cứ nói chuyện nhát gừng mất hứng lắm.”

Mộ Sở vẫn giữ nguyên ý cười dịu dàng trên mặt – “Khi nhỏ tại hạ từng được Ngọc Khanh Từ đại sư chỉ điểm về âm luật, khúc Trăng Kính Hồ hôm nay, còn rất nhiều chỗ chưa đạt, mong cô nương chỉ dạy thêm.”

“Chỉ dạy? Tôi có biết dạy dỗ ai đâu.” – Vu Nặc cầm đầu ăn điểm tâm trên bàn, từ Thiên Hương Lâu đi bộ đến Kính Hồ, cái bụng no lúc này đã vui lâu rồi, hơi đầu đi chuyện chuyện trò trò với anh chàng tú tài mặt mỹ nhân này chứ.

Mà Mộ Sở khi nhìn Vu Nặc cầm đầu ăn điểm tâm, không khỏi lắc lắc đầu, cũng thật là bất đắc dĩ, vừa rồi còn nói “Huynh đẹp lắm”, quanh đi quẩn lại, đã chỉ hứng thú với mỗi đĩa điểm tâm của mình trên bàn, điều này khiến ai thấy cũng chịu thua luôn, nhìn bộ dáng nàng ăn điểm tâm chăm chú như vậy, xem ra mỹ nhân có đẹp đến mấy cũng chẳng bằng một mâm điểm tâm!

“Không biết dạy... vậy... phải làm sao đây?” – Vu Nặc bảo không biết dạy, vậy biết làm sao, đôi mắt đen láy của Mộ Sở thoáng cái cũng u ám đi không ít.

Vu Nặc ngẩng đầu, nhìn thần sắc Mộ Sở ỉu xìu bèn nói: “Ôi dào, không biết dạy thì huynh không tự học được à! Ngốc thật đấy!”

“Tự học?” – Lời này sao mà càng nghe càng khó hiểu!

“Có nhạc khí gì không, mau lấy ra đây, tôi với huynh hợp tấu một khúc, tự huynh nghiệm ra tinh túy trong đó, âm luật là thứ chỉ có thể tự nghiệm ra chứ không truyền tải bằng lời được.” – Vu Nặc úp úp mở mở, khoe miệng cong lên một nụ cười ranh mãnh.

Mộ Sở nghe nói, trong lòng vui vẻ, vội sai người mang tới một cây đàn cổ: “Trong tiểu trúc chỉ có cây đàn cổ này, không biết cô nương có dùng đàn không?”

“Đàn cũng được.” – Dứt lời, Vu Nặc phui phui vụn bánh điểm tâm trên tay, lại quệt qua loa lau miệng, nâng tay xoa dây đàn, Mộ Sở nhìn mà trong lòng rung động, một cô gái không câu nệ tiểu tiết, nói chuyện thẳng thắn ngay thẳng, ngay cả tác phong làm việc cũng phóng khoáng vô cùng hệt như Ngọc Khanh Từ đại sư vậy.

Nàng, thật là một cô gái đặc biệt!

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thứ Gọi Là Lạnh Bạc

Dây đàn này lên dưới ngón tay Vu Nặc, ngân lên một chuỗi âm thanh trầm bổng. Mộ Sở nghe đến cảm thấy thư thái trong lòng, bắt đầu thổi tiêu phụ họa, tiếng đàn hòa với tiếng tiêu lúc trầm lúc bổng, lúc ẩn lúc hiện, khiến cho cảnh sắc trong khúc Cao Sơn Lưu Thủy như bày ra sống động trước mắt những người nghe đàn.

[Nghe khúc Cao Sơn Lưu Thủy]

Khúc nhạc kết thúc, tất cả mọi người vẫn đắm chìm trong ý cảnh, ánh mắt Mộ Sở sáng trong, đôi con ngươi lấp lánh nhìn Vu Nặc, dần hiện ra thần thái chưa từng có bao giờ.

“Mộ Sở.” “Nặc Vân.” – Hai người giới thiệu danh tính rồi nhìn nhau cười.

Duyên phận là một thứ rất lạ lùng, mà hình ảnh chàng trai áo trắng trước mặt này đây, với đôi mắt trong veo, miệng cười nhẹ nhàng dường như đã khắc sâu vào trái tim Vu Nặc, khiến nơi nào đó trong cơ thể cứ chộn rộn làm sao.

“Có duyên sẽ gặp lại.” – Vu Nặc cười chấp tay chào Mộ Sở.

“Ca, ca, đi thôi, còn chưa trở về, lão nhân kia lại mạng gia pháp ra xử lý đấy.” – Vu Nặc vỗ vai Vu Doãn và Vu Duy, găm găm vai Vu Duy cười – “Tam ca, công muội về được không? Vừa đàn khúc kia tốn mất của muội bao nhiêu là nội lực, mà huynh nghe xong lại có thể gia tăng nội lực đấy, còn chưa cảm ơn muội.”

Hòa nội lực vào trong tiếng đàn, khiến người nghe thoải mái dễ chịu, như cây gặp nắng, có thể giúp gia tăng nội lực tu vi, cảnh giới nhường nào đây! Khó trách mình nghe xong tiếng đàn liền cảm thấy tâm tình rộng mở trong sáng. Mộ Sở rầu rầu nghĩ, cô gái này chẳng màng đến bản thân, hao phí nội lực chỉ để hợp tấu với mình một khúc, chỉ để cho người nghe có được tâm trạng thư thái, người con gái lập lánh như vậy sao không khiến người ta cảm mến thương yêu cho được.

Vu Doãn và Vu Duy cũng nói lời cáo biệt với Mộ Sở, công Vu Nặc miệng cầu nhàu không ngớt đi ra khỏi tiểu trúc – “Tam ca công đây, đừng quên hồi nhỏ toàn là tam ca công muội đấy nhé, hồi nhỏ vừa ra đến phố đã kêu mệt, đòi tam ca công, vừa chuồn ra khỏi cửa một cái, liền chạy đến là mau, đến cả tam ca cũng không đuổi theo được, cái con bé này, miễn là muội chưa đi lấy chồng, tam ca nguyện ý công muội đến già luôn.”

Nghe Vu Duy cầu nhàu, Vu Nặc cười ha hả: “Từ lúc nào mà Tam ca còn lăm miệng hơn cả Ngọc lão nhân thế.” – Nói xong liền im re luôn, Vu Doãn đi bên cạnh, thấy Vu Nặc đã ngủ, vội cời áo choàng lông cáo đang mặc khoác lên mình Vu Nặc, còn cẩn thận lên các góc áo, không để gió lạnh lùa vào.

Mộ Sở nhìn cảnh Vu Duy công Vu Nặc, lẩm bẩm nói: “Nặc Nhi, là nàng thật ư?” – Cúi đầu nhìn xuống phần thân dưới của mình, ánh mắt thoáng cái u ám, nếu có thể, hẳn cũng mong được công nàng như vậy cả đời.

“Ành, nàng Nặc Vân đây đi cùng người Vu gia, phải chăng cũng là người Vu gia?” – Mộ Sở thu hồi thần sắc âm trầm, gọi ra một người, hỏi nhanh.

Trong tiểu trúc chỉ có mỗi Mộ Sở và thư đồng thôi, nhưng Mộ Sở vừa dứt lời, từ góc tối của tiểu trúc có một gã mặc đồ đen chậm rãi bước ra, từ đầu đến chân hẳn mặc kín mít một màu đen tăm tối, chỉ hở ra một đôi mắt tinh anh sáng quắc như mắt ưng, gã áo đen ấy tựa như bóng đêm lắng lặng xuất hiện trong tiểu trúc.

“Bẩm công tử, Nặc Vân tên thật là Vu Nặc, là con gái út của Vu quốc công, do chính phòng của Vu gia sinh ra, cùng với lão nhị lão tam là huynh muội ruột, bốn huynh đệ đều rất yêu thương nàng, Vu quốc công còn yêu chiều nàng hơn.” – Ành cúi đầu, nói hết những thông tin điều tra được không sai một từ.

Là nàng! Thần sắc bình thản của Mộ Sở lập tức bị thay bằng kinh ngạc.

Vu gia tuy có tước vị quốc công, nhưng con gái của Vu gia còn có phong hào khác. Sử sách nước Nam Việt có ghi lại, khai quốc tiên hoàng nước Nam Việt nhờ có sự trợ giúp của Vu gia mà lên được đế vị, sau khi yên vị bèn ban thưởng cho Vu gia hai cái phong hào, một là tước vị Quốc công, và một là quận vị Trưởng công chúa – Vạn Lam quận chúa!

“Vu gia đúng là một gia tộc lạ lùng, qua bao nhiêu triều đại chỉ toàn sinh con trai, tiên hoàng còn phải nói, nếu Vu gia có một người con gái, nàng ấy sẽ là Vạn Lam quận chúa, từ lúc sinh ra đã ngang hàng với hoàng đế đương triều tại vị, ngang vai ngang vế! Thậm chí có thể gả vào hoàng gia, nhưng Vu gia lại có tổ huấn, không được phép kết thông gia với hoàng gia, xét thấy tổ huấn như vậy, tiên hoàng cũng bỏ đi việc đem con gái Vu gia gả vào hoàng thất, chỉ có tước vị quận chúa vẫn tồn tại.” – Ành nói liền một hơi.

Mộ Sở nghe Ành trình bày tình hình, lại cười nói: “Khó trách Vu gia không tham gia tranh đoạt cái gì, xem ra tổ huấn của Vu gia cũng cấm tham gia tranh đoạt! Vu gia chỉ trung thành với hoàng đế đương triều, trung thành với nước Nam Việt, một gia tộc như vậy rất hiếm có. Vậy vì sao mà Vu Nặc lại thành đệ tử của Ngọc Khanh Tử đại sư?”

“Bẩm công tử, năm Vu Nặc được một tuổi, Ngọc Khanh Tử đến Vu phủ làm khách, vừa thấy Vu Nặc đã yêu thích, bèn bốc riêng cho Vu Nặc một quẻ, quẻ tượng như thế nào thì không ai biết. Năm năm sau, khi Vu Nặc sáu tuổi, Ngọc Khanh Tử bèn tới Vu phủ đem Vu Nặc đi, suốt mười ba năm, Ngọc Khanh Tử đại sư đưa Vu Nặc đi ngao du sơn thủy trải qua những ngày tháng thong dong tự tại, cho đến tận hôm nay Vu Nặc mới trở lại An Thành.” – Nghe Ành bẩm báo xong, Mộ Sở nhàn nhạt gật gù đầu, không nói gì thêm, Ành lặng lẽ lui vào trong bóng đêm.

Mộ Sở di chuyển xe lăn đến bên cửa sổ, ngắm nhìn mặt hồ phẳng lặng, hồi ức vụt tràn về tựa như thủy triều, thoáng cái đã bao trùm lên tâm tình bình lặng của hắn.

Năm ấy tám tuổi, có một đứa bé lên vào hậu viện của Đạp Tuyết Điện, bé con có ánh mắt to tròn đảo quanh, da thịt trơn nhẵn mong manh như làm từ gốm sứ, bé sứ đưa đến trước mặt mình một cây kẹo hồ lô đã bị cắn qua còn dính đầy nửa miếng: “Ca ca đừng khó chịu, Nặc Nhi cho huynh ăn kẹo hồ lô nè, Nặc Nhi kể chuyện cười cho huynh nghe được không nào?”

Đôi mắt sáng trong ấy, chẳng biết từ khi nào đã khắc sâu vào ký ức của hắn.

“Huynh là một chàng trai như ngọc, huynh đẹp lắm.” – Nhớ tới lúc nàng nói lời này, khóe miệng cong lên, tạo thành một vầng cung hoàn mỹ.

Nghĩa là ôn nhuận như ngọc sao? Mộ Sở thầm hỏi trong lòng, có lẽ nàng đã nói những lời này với rất nhiều người, nhưng khoảnh khắc ấy trái tim mình

vẫn không nhận được mà rung rinh.

Người con gái này từ lần đầu gặp nàng năm mình sáu tuổi đã có cảm giác lưu luyến sâu sắc, cũng không hiểu vì sao!

...

“Nhị ca, vị Mộ Sở kia thân phận thế nào vậy? Có cả Tiêu Vĩ Cầm đấy!” – Vu Nặc nằm trên lưng Vu Duy, mơ mơ màng màng hỏi.

Vu Doãn ngăn ra, vẫn cứ nghĩ là Vu Nặc chẳng nhận ra, không ngờ từ lúc Vu Nặc thấy cây đàn kia lòng đã nảy sinh nghi ngờ. – “Hắn là thất hoàng tử của nước Nam Việt chúng ta, cây Tiêu Vĩ Cầm kia là di vật mà mẫu thân đã mất của hắn để lại.”

“Thất hoàng tử? Mẫu thân hắn là người phương nào vậy? Sao lại có Tiêu Vĩ Cầm?” – Vu Nặc cả kinh, con buồn ngủ cũng bị dọa chạy mất phần nửa, có điều, vấn đề nàng quan tâm hơi bị lạ lùng, không để ý đến thân phận hoàng tử, mà chỉ quan tâm đến cây Tiêu Vĩ Cầm kia!

Vu Doãn cười nheo nheo má Vu Nặc, nói: “Mẫu thân của hắn là đại mỹ nhân nước Tề Yên đấy! Cầm kỳ thư họa cái gì cũng tinh thông, mà còn bác học đa tài nữa kia.”

“À, chẳng trách hắn đẹp trai như thế!” – Vu Nặc ghé vào lưng Vu Duy cười hi hi, lại ăn được một cái cốc của Vu Doãn.

Vu Nặc đang xoa xoa đầu chợt nhớ ra cái gì, ngẩng lên nói: “Thế mà hắn dám bảo với muội tên là Mộ Sở! Phải là đồ bịp bợm Sở Tiểu Thất mới đúng chứ, dám dùng tên giả lừa muội!”

Đồ bịp bợm Sở Tiểu Thất! Vu Doãn túa mồ hôi, Vu Duy nhận không được cười to nói: “Nặc Nhi, muội thích đặt biệt danh cho người khác từ bao giờ thế!”

Vu Nặc lơ đãng: “Thuận miệng nói ra thôi, ai bảo hắn ta lừa muội, Thất hoàng tử cơ mà. Thất hoàng tử, chẳng phải là đứng thứ bảy hay sao!”

Vu Doãn dở khóc dở cười: “Nặc Nhi, hoàng tử như hắn ra ngoài hành tẩu, chắc chắn là phải dùng tên giả rồi! Còn nữa, mặc dù hắn đứng thứ bảy, nhưng cũng không ít tuổi đâu, tính ra cũng đã hai mươi lăm rồi, mà trong cung hắn còn có chín đệ đệ nữa. Hoàng thượng của chúng ta có mười sáu hoàng tử, tám công chúa mà.”

“Vậy là bằng tuổi tam ca ư?! Sao muội thấy hắn trông trẻ hơn tam ca!” – Nghe thấy Vu Nặc lầm bầm, Vu Duy cũng không làm ngo, quát lại: “Nặc Nhi giỏi lắm, muội đang xỏ xiên tam ca già đấy hả!”

Vu Nặc đột nhiên nọt ồm lấy cổ Vu Duy, vỗ về bên tai Vu Duy: “Không phải không phải, tam ca nhà mình anh minh thần võ biết bao, làm sao mà già được! Muội thấy gã Sở Tiểu Thất kia không phải người tập võ, chưa trải qua sương gió bao giờ, làm sao có thể đàn ông được như tam ca, phải không, Nặc nhi nói không sai chứ?!”

“Nói vậy còn nghe được.” – Vu Duy hài lòng cười nói.

“Phải rồi, nhị ca, tổ huấn của Vu gia không cho phép tham gia tranh ngôi đoạt vị, nếu Vu lão nhân biết chúng ta uống trà với Sở Tiểu Thất, lão có mang gia pháp ra xử lý các huynh không?” – Vu Nặc bỗng nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng, hồi ba tuổi, đại ca Vu Khải rất thân với hoàng tử nào đó, lão nhân biết được đã cầm đại đao đuổi theo huynh ấy ba con phố liền, cuối cùng còn cầm tùc hai tháng.

Vu Doãn lại vỗ lưng Vu Nặc, an ủi nói: “Phụ thân có biết cũng không sao, thất hoàng tử không có lòng đoạt vị. Hắn tuy là do Quý phi trong cung sinh hạ, nhưng mẫu phi hắn mất sớm, khiến cho tính tình hắn cũng lạnh bạc. Hắn từ nhỏ đã thông minh trời phú nhưng lại không ham hố đua đòi hão thắng, sau khi biết cả nửa đời sau phải ngồi trên xe lăn, thất hoàng tử cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ nhẹ nhàng thờ dài, hoàng thượng lại long nhan giận dữ, sau này cũng không tính lập thái tử luôn. Về sau hoàng thượng lo thất hoàng tử lại bị hãm hại, bèn sai người xây dựng phủ đệ ở ngoài cung cho thất hoàng tử, tuy rằng không phong vương, nhưng lại cho phép thất hoàng tử ở lại An Thành dài lâu.

Nghe Vu Doãn giải thích xong, Vu Nặc rầu rầu nói: “Sinh ra ở hoàng gia, quen nhìn nhân tình lạnh nhạt, tính tình lạnh bạc cũng phải thôi, nhưng đôi mắt ôn hòa ấy lại ẩn chứa ưu thương sâu sắc, hắn, không phải người lạnh bạc đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhà Có Bốn Ông Anh

Vu Duy cõng Vu Nặc, Vu Doãn dắt ngựa, khi họ về đến nhà thì mặt trời đã xuống núi rồi, Vu Tân đứng chờ ở cửa Vu phủ sốt ruột hết nhìn đông lại nhìn tây.

Thấy Vu Duy cõng Vu Nặc về, Vu Tân nhẹ nhàng thở phào, thầm nghĩ may mà đã trở về: “Nhị thiếu gia, đại thiếu gia đang tìm ngài, tam thiếu gia, lão gia đang chờ đại tiểu thư trong thư phòng.”

Vu Nặc mơ mơ màng màng ngẩng đầu hỏi: “Thư phòng có gì ăn không? Muội đói bụng, chưa được ăn thì muội không đi đâu.”

Không nói thì không sao, vừa mới mở miệng, đến cả Vu Duy cũng thấy xấu hổ, cảm thấy muội muội của mình chỉ biết mỗi mỹ nhân với đồ ăn, phụ thân đang chờ nó trong thư phòng mà nó còn dám cò kè mặc cả, Vu Duy bắt đầu đi lắc đầu, nghĩ đến cả Vu phủ chắc cũng chỉ có mỗi con bé này dám nói như vậy với phụ thân.

“Đã sớm kêu nhũ mẫu chuẩn bị mễ tử cao cô thích ăn nhất rồi, còn chưa đi ấy à, mễ tử cao cứng lại hết, cứng lại là không ăn được nữa đâu. – Vu Tân cười nói, toan đưa tay đỡ Vu Nặc xuống.

Vu Nặc trừng mắt với Vu Tân, làm Vu Tân sợ tới mức rút vội tay về, Vu Nặc ôm chặt lấy cổ Vu Duy không chịu buông ra, còn dụi dụi đầu vào cổ Vu Duy. – “Mễ tử cao, cũng ngon đấy, nhưng ta không muốn xuống, lưng tam ca vừa ấm áp vừa thoải mái, không thêm xuống đâu.”

Vu Duy yêu thương cười: “Vậy tam ca công muội đến cửa thư phòng, còn một chút thời gian, muội tranh thủ ngủ đi.”

“Vâng, tam ca tốt nhất.” – Vu Nặc tựa đầu vào vai Vu Duy làm nũng, híp mắt cười hi hi ôm cổ Vu Duy.

Vừa vào trong phủ, Vu Doãn đi nhà tây tìm Vu Khải, Vu Duy cũng Vu Nặc về phía nhà đông. Đi dọc theo hành lang một đoạn, rẽ một cái liền gặp một cô gái đi tới, cô gái mày mắt như vẽ, da như hoa đào, tựa mỹ nhân từ trong tranh bước ra.

Cô gái thấy Vu Duy đi tới, sắc mặt âm trầm chợt biến đổi, quynh rừ cười duyên nói: “Tam ca, sao bây giờ mới về.” – Tay đưa ra toan đặt lên cánh tay Vu Duy.

Vu Duy hơi nghiêng mình, làm như vô tình tránh đi bàn tay của cô gái: “Sao An Bình công chúa lại ở đây?”

“Tam ca nói vậy như thể không chào đón Ninh Nhi một chút nào ấy, Ninh Nhi xuất cung cũng chỉ vì muốn gặp huynh mà.” – Thấy Vu Duy né tránh tay nàng, cũng không giận, chỉ đưa tay sửa sang lại tóc, có vẻ rất là đoan trang tao nhã.

Bấy giờ Vu Nặc mới từ sau lưng ngẩng đầu lên, mắt nhắm mắt mở mơ màng đánh giá cô gái được xưng là An Bình công chúa trước mặt.

Thấy trên lưng Vu Duy bỗng xuất hiện khuôn mặt tuyệt mỹ kia, sắc mặt An Bình công chúa lập tức lại âm trầm xuống: “Tam ca huynh có ý gì đây hả, ta ở đây chờ huynh mấy canh giờ liền, thế mà giờ huynh lại công một đứa con gái xa lạ về phủ.”

“Hừ.” – Vu Duy cười lạnh đáp – “Dù có công gái lạ trên lưng thì liên quan gì đến công chúa!”

“Làm sao lại không liên quan đến ta! Phụ hoàng muốn đem ta tứ hôn cho huynh, làm sao lại không liên quan đến ta chứ!” – Lời nói của An Bình công chúa tràn đầy khiêu khích, cao ngạo vênh mặt lên nhìn Vu Nặc – “Bộ đang dù có đẹp đến đâu đi chăng nữa cũng chỉ là con hồ ly tinh, có mà xứng tranh giành tam ca với ta, ta đường đường là công chúa đấy!”

“A? Công chúa cơ đấy! Thì ra công chúa có sở thích tranh giành đàn ông à! Chắc chắc... Không ngờ đấy.” – Vu Nặc chậm chạp lắc đầu nhìn cô công chúa trước mặt, mặt tràn đầy vẻ khinh thường – “Chỉ bằng tư sắc này của cô mà cũng đòi xứng với tam ca của tôi á! Nằm mơ đi!”

Tranh giành đàn ông! Không xứng với Vu Duy! Nàng đường đường là công chúa nước Nam Việt thế mà lại bị một con bé vô danh xem thường! Mặt An Bình công chúa lóe lên một tia tàn nhẫn, đột nhiên nổi điên muốn lôi Vu Nặc xuống khỏi lưng Vu Duy: “Ngươi... cái con hồ ly tinh này... Huynh buông cô ta ra, huynh buông cô ta ra cho ta, ta không cho huynh công cô ta.”

Vu Duy thu hồi nụ cười ôn hòa ban đầu, lạnh lùng tránh khỏi An Bình công chúa: “Công chúa xin hãy tự trọng.”

“Tự trọng cái gì, huynh công đưa con gái xa lạ này mà cũng đòi tự trọng sao?” – An Bình công chúa nổi điên lên hét chói tai, giờ móng vuốt lên vò tới mặt Vu Nặc.

“Tam ca, cái con này điên rồi, con điên điên dở dở này sao lại lên làm công chúa được nhỉ? Sao lão hoàng đế kia không nhốt cô ta vào lãnh cung đi.” – Vu Nặc cảm thấy giọng An Bình công chúa khi gào hét thật là thảm họa, vừa trầm đục vừa khàn, may mà cô ta còn có vẻ ngoài dễ nhìn, nhưng đúng là phí cả cái mặt này.

“Tam ca! Không cho ngươi gọi tam ca của ta, cái con hồ ly tinh này. Để ta lôi ngươi xuống, xem ta xử lý cái mặt ngươi.” – An Bình công chúa tóc tai bù xù gào hét chói tai, náo loạn cả hành lang.

Mãi đến khi mấy huynh đệ Vu Khải chạy tới hành lang tách An Bình công chúa khỏi Vu Duy, áo choàng lông cáo trên lưng Vu Nặc đã bị An Bình công chúa xé tan nát, quần áo trên người Vu Duy cũng xác xơ.

“Ui da, cái con điên này, đau chết mất.” – Vu Nặc nhăn nhó tụt khỏi lưng Vu Duy, lại trèo lên lưng Vu Khiêm: “Tứ ca, con công chúa điên này hung dữ quá đi.”

“Nặc Nhi bị thương chỗ nào không?” – Vu Khiêm trừng mắt với An Bình công chúa, xót xa hỏi.

Vu Nặc kéo hai bên tay áo lên cho Vu Khiêm xem, trên cánh tay non mịn, hằn đỏ chi chít vết móng tay, mấy huynh đệ nhìn thấy đều đau lòng.

“Sao mà bị cào cấu đau thế này.” – Sắc mặt Vu Duy khó coi vô cùng, lấy kim sang được mang theo bên mình ra thoa cho Vu Nặc.

An Bình công chúa đang bị Vu Khải và Vu Doãn giữ lấy, nhìn thấy Vu Duy bôi thuốc cho Vu Nặc thì lại như phát điên lên giãy giụa la hét: “Cái con hồ ly tinh này, ngươi còn dám quyến rũ tam ca của ta à, ta xé nát ngươi...” – Vu Khải và Vu Duy sắc mặt càng âm u.

Vu Nặc tụt khỏi lưng Vu Khiêm, đi tới trước mặt An Bình công chúa – “Bốp!” – thẳng tay cho An Bình công chúa một cái bạt tai, rồi mỉm cười tà mị: “Tôi nói cho cô biết, tên tôi là Vu Nặc, là người được tiên hoàng của Sở gia các người phong làm Vận Lam Quận Chúa, xét theo bối phận, cô còn phải gọi tôi là cô cô, không biết trên dưới, mặt mũi ông già nhà cô bị cô vứt đi hết rồi.”

An Bình công chúa ngây ra một lúc lâu – “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...” – Kêu như điên ôm má phải chạy đi.

“Nặc Nhi, muội ra tay nhẹ quá, mới tát sưng mỗi một bên mặt, nếu mà là đại ca, không bẻ sạch răng cô ta thì không phải đại ca muội.” – Sắc mặt u ám của Vu Khải thoáng cái đã dịu lại – “Lại đây nào, cho đại ca ôm cái, Nặc Nhi nhà chúng ta đã lớn thế này rồi.”

“Đại ca, huynh có Đồng Nhi rồi, về ôm Đồng Nhi nhà huynh mới phải, tam ca cũng đã cưỡng Nặc Nhi này giờ rồi, bây giờ Nặc Nhi phải để tứ ca ôm.” – Vu Khiêm không nhường nhịn, giành ôm Vu Nặc với Vu Khải, trong mắt mấy huynh đệ, muội muội này mãi mãi không lớn lên.

Vu Doãn cũng tham gia cuộc tranh giành của hai huynh đệ: “Nhị ca như ta đây đừng nói ôm, đến cổng cũng chưa được cổng, đại ca về mà ôm Đồng Nhi, Nặc Nhi để cho đệ ôm mới phải.”

... Nhìn mấy vị ca ca tranh nhau ôm mình, Vu Nặc có chút đau đầu, từ nhỏ bốn người này vẫn luôn như vậy...

“Ca...” “Yên nào, đợi chút ca ôm muội...”

“Khụ khụ...” – Một tiếng khụ vang lên, hành lang đang ồn ào lại yên tĩnh trở lại.

“Ca, muội muốn nói là cha đang ở đằng sau...” – Vu Nặc lè lưỡi.

Mấy người Vu Khải vừa nghe thấy tiếng khụ đã sớm cung kính đứng chờ phụ thân họ lên tiếng, nhất định đã xem hết cả màn tranh nhau ôm Vu Nặc rồi, bốn huynh đệ chắc hẳn không thể không bị mắng một trận.

“Lớn như vậy còn tranh nhau ôm muội muội, còn ra thể thống gì!” – Vu Khiếu Thành lạnh mặt giáo huấn – “Nặc Nhi, con theo ta vào thư phòng.”

“Dạ.” – Vu Nặc lừ mắt nhìn bốn ca ca, rồi vui vẻ đi theo cha vào thư phòng.

Đóng cửa thư phòng lại, vừa quay đầu lại đã thấy cha đang lục tìm gì đó, mãi lâu sau, Vu Khiếu Thành mới đưa cho Vu Nặc một cái gói được bọc đẹp đẽ, cũng không thèm liếc mắt lấy một cái: “Nặc Nhi, đây là Tuyết Ngấn Cao, thoa vào vết thương, không quá mấy hôm sẽ khỏi, mà còn không để lại sẹo.”

Vu Nặc nhìn bọc Tuyết Ngấn Cao cực kỳ tinh xảo trong tay – “Cha à, bảo bối này của cha cất bao lâu rồi? Không bị quá hạn chứ?”

Nghe thấy Vu Nặc chất vấn, Vu Khiếu Thành tức giận dậm chân, bảo bối đến mình còn tiếc không dám dùng, thế mà bị con gái xem không đáng một đồng. – “Tuyết Ngấn Cao này cho dù qua trăm năm cũng không hề biến chất, mà được lực còn càng tốt hơn.”

“Đồ tốt như vậy cha cứ giữ mà dùng đi, con có Mạt Mạt Bạch Ngọc lão nhân cho ở đây rồi.” – Vu Nặc uể oải lấy ra một cái chai có hình thù kỳ quái, Vu Khiếu Thành nhìn mà dở khóc dở cười, mấy thứ đồ của Ngọc Khanh Tử đưa cho tuy đều có chút kỳ quái nhưng đều là đồ tốt thế gian hiếm có.

“Mau mau bôi lên đi.” – Vu Khiếu Thành thúc giục nói, ấn Vu Nặc ngồi xuống ghế tựa, lấy lọ thuốc trong tay Vu Nặc, tự mình tắt bật.

“Cụ oi, cào xước một tý thôi mà, có phải cái gì to tát đâu, không bôi cũng được.” – Vu Nặc chẳng hề để ý xua xua tay, lăn lộn bên ngoài lâu rồi, có một chút cào xước ấy chỉ là ngứa muỗi đối với nàng.

“Đừng nhúc nhích, ăn mĩ tử cao của con đi, xong ngay đây.” – Vu Tiểu Thanh cũng là người rất cố chấp, lão đã muốn bôi, thì nhất định phải để cho lão bôi bằng được.

Khi Vu Khiếu Thành thoa khỏi thuốc lớn màu trắng kia lên tay Vu Nặc, nàng xót của kêu lên: “Cụ oi, đây là thứ tốt đấy ạ, cụ thoa ít thôi, Ngọc lão nhân mà biết con thoa vết cào hết sạch bảo bối Mạt Mạt Bạch của lão, lão không bóp chết con mới lạ!”

“Lão dám bóp chết con á? Lão mà dám động đến con, bảo cha, cha bóp chết lão!” – Vu Khiếu Thành vô giận nói – “Đừng có mà lộn xộn.”

Dưới sự uy hiếp của Vu Khiếu Thành, bình Mạt Mạt Bạch trong tay đã bị Vu Khiếu Thành hào phóng bôi bằng sạch, Vu Nặc vừa đau khổ vừa thối thối thuốc mỡ trên tay vừa không ngừng oán trách: “Nào có ai dùng thuốc như cha chứ, một lọ Mạt Mạt Bạch này bằng ba cái Tuyết Ngấn Cao của cha ấy, phá sản mất thôi cha ơi, cha thật là phá hoại mà!”

Vu Khiếu Thành tức giận vỗ đầu Vu Nặc: “Cha của con làm sao mà phá sản được! Chỉ thương con gái yêu của cha, hôm nay vừa về đến nhà đã bị con công chúa điên kia cào cho xây xước, dùng thêm tý thuốc không được à! Không được à!” – Lời nói của Vu Khiếu Thành có phần ngang ngược, Vu Nặc nghe không lọt tai lắc đầu quầy quậy.

“Được rồi được rồi được rồi, mai con lấy Tuyết Ngán Cao của cha đi lau chân nhá?” – Vu Nặc vặt lại còn ngang ngược hơn.

“Nha đầu thối, không tranh luận nữa, sao lần này lão già Ngọc Khanh Từ kia đột nhiên cho con trở về làm gì thế?” – Vu Khiếu Thành cũng không đùa nữa, hỏi thẳng luôn.

“Phụt... khụ khụ...” – Vu Nặc đang ăn mẩu tử cao bị câu hỏi đột ngột của Vu Khiếu Thành làm sặc một cái – “Ngọc lão nhân chưa nói gì, hôm ấy con thấy lão tự dung bốc một quẻ, sau đó sắc mặt nặng nề rồi bảo con đi về, nói gì mà sang năm con hai mươi rồi, cũng đến lúc nên về thăm nhà.”

Ngọc Khanh Từ chẳng nói chẳng rằng bảo Vu Nặc trở về, trong chuyện này hẳn là có chút nguyên do, có điều Ngọc Khanh Từ mà không nói ra, chẳng ai biết được.

Vu Khiếu Thành nhẹ nhàng vỗ lưng Vu Nặc: “Con gái à, ăn vừa vừa thôi, ăn tối đến nơi rồi, nhũ mẫu của con đã chuẩn bị cho con một bàn toàn những món con thích rồi.”

Vu Nặc gật gật đầu, nhưng vẫn cố nhét vào miệng miếng mẩu tử cao cuối cùng trong đĩa, phui phui tay: “Không nhiều không ít, vừa ngon, con đi thăm Đồng Nhi nhà đại ca cái đã.” – Dứt lời liền nhanh như chớp chạy mất hút luôn.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lừa Ôm Sở Tiểu Thất

Ngày thứ hai Vu Nặc về nhà, đang ở trong sân chơi đùa ầm ĩ với Đồng Nhi, liền nhận được tin từ trong cung truyền tới, nói hoàng đế muốn gặp vị “muội muội” này một chút.

Còn chưa nói đến chuyện gặp mặt, Vu Nặc đã khổ rồi, nhũ mẫu lục tung những quần áo để dành cho Vu Nặc, mỗi năm mỗi mùa một bộ, mười ba năm trôi qua, vền vẹn để được có năm mươi hai bộ, Vu Nặc lác đác nhìn những bộ quần áo sắc thái, hình dạng, kích thước khác nhau.

“Nặc Nhi à, con muốn vào cung diện thánh, nhất định phải ăn mặc cho cẩn thận, mới không đánh mất thể diện của Vu gia.” – Nhũ mẫu vừa lái nhái không thôi, vừa chọn quần áo cho Vu Nặc.

“Thân thể con cũng gầy quá đi, Ngọc lão nhân kia sao lại để con ốm đói ra nông nỗi này.” – Nhũ mẫu nắm cánh tay Vu Nặc xem trái xem phải, nhìn thân thể mảnh khảnh trông có vẻ yếu đuối, hốc mắt bà lại đỏ lên, lại lái nhái tiếp.

Vu Nặc nhìn nhũ mẫu vẫn đang sửa sang quần áo cho mình mà miệng không ngừng cằn nhằn, nhoeo cười, ngả vào tấm lưng rộng của bà, làm nũng: “Vú à, Ngọc lão nhân tốt với con lắm, dạo đầu còn mang con vào hoàng cung chơi, chẳng qua là con ăn vào không béo được thôi.”

Nghe Vu Nặc nói vậy, nhũ mẫu lại nheo nheo má Vu Nặc: “Cái hoàng cung vớ vẩn đó nhất định là đồ ăn không ngon, Nặc Nhi ăn vào mới gầy thế này!”

“Vâng ạ vâng ạ, đầu bếp trong hoàng cung tay nghề làm sao bằng được Vú ạ! Đầu sư từ Vú làm còn ném tổ chim được, họ sao mà làm được!” – Vu Nặc cười, cọ cọ vào người nhũ mẫu.

Ý cười trên mặt nhũ mẫu nổi lên tràn trề, ấm áp sáng ngời, yêu thương kéo Vu Nặc khỏi lưng mình, đưa cho nàng quần áo đã sửa sang: “Nha đầu thối, mau thay quần áo tiến cung đi.”

Trong ngự thư phòng, Dụ đế Sở Dụ đang cúi đầu phê tấu chương, sau đáng về mơ hồ mỗi một kia có thể thấy được bóng dáng anh tuấn tuấn lãng thời trẻ, mày kiếm anh khí nhũn chặt.

“Hoàng thượng, Vận Lam quận chúa đến.”

“Tuyên.” – Dụ đế không buồn ngẩng đầu, nhàn nhạt thả ra một chữ.

“Vu Nặc tham kiến hoàng đế ca ca.” – Vu Nặc bước vào ngự thư phòng, quỳ tay ôm quyền, sau đó nhận ra tư thế không ổn, lại gãi gãi đầu, lại hướng về phía Dụ đế làm thêm một cái lễ vạn phúc.

Một loạt động tác này của Vu Nặc đều lọt vào mắt Dụ đế, Dụ đế buông tấu chương trong tay, cố nén cười vẩy vẩy tay về phía Vu Nặc: “Nặc nha đầu, lại đây, cho ca ca là trẫm đây nhìn một cái.”

Vu Nặc liền xoay người túm váy dè dặt cẩn thận bước tới.

“Chao ôi, Nặc nha đầu lớn lên xinh đẹp ghê.” – Dụ đế đánh giá cô bé trước mắt, hơn chục năm không gặp, trong lòng có chút cảm khái, cô bé con ngày nào còn chạy loạn hết cả cung giờ đã thành người lớn, đúng là năm tháng không buông tha ai!

Hôm nay Vu Nặc không mặc bộ trường sam màu trắng kia nữa, nhũ mầu cương quyết bắt ép mặc váy dài, sau khi Vu Nặc kháng nghị mãnh liệt nhũ mầu mới thỏa hiệp cho Vu Nặc mặc một chiếc quần lụa màu xanh nhạt, còn làm cho Vu Nặc một cái búi tóc lưu vân tinh xảo. Bởi Vu Nặc còn chưa lấy chồng, không đeo trâm được, nên chỉ búi tóc lệch một bên điểm xuyết mấy hạt ngọc thạch màu xanh làm trang sức, ngọc màu xanh vừa hợp với màu quần lụa, sắc xanh nhạt này mang đến một khí chất sinh động, xuất trần khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Nặc Nhi, hôm qua về đến kinh thành rồi sao không đến thăm hoàng đế ca ca, nếu trăm không triệu kiến người, có phải người cũng không định tiến cung luôn không?” – Dụ đế không còn vẻ hiền từ ban đầu, thay vào đó là phụng phịu vờ giận.

Vu Nặc cười hi hi: “Sao có thể, hoàng đế ca ca không triệu kiến, Nặc Nhi cũng sẽ tới thăm hoàng đế ca ca mà.”

“Ừ, nói vậy còn nghe được.” – Dụ đế ần ần mũi Vu Nặc – “Hôm qua đưa thứ tư nhà trăm về khóc với trăm, kể là bị một cô gái tên là Vu Nặc đánh ở Vu phủ, còn xưng là Vận Lam quận chúa, có việc này không?”

“À, thì ra hoàng đế ca ca không phải nhớ muội mới triệu kiến muội, thì ra là vì muội đánh con huynh à!” – Vu Nặc đầu mở đáp, không để cho Dụ đế tí mặt mũi nào, nói phũ luôn – “Hừ, muội đánh đấy thì sao?”

Dụ đế cũng không tức giận, cười hỏi: “Vậy muội nói cho hoàng đế ca ca, vì sao muội đánh con trăm vậy?”

Vu Nặc quay đầu không nhìn Dụ đế, lấy trong tay áo ra một cây quạt lông, mở xoẹt ra rồi chậm rãi phe phẩy: “Đưa con này của huynh không ngoan tí nào, đã mắng muội là hồ ly tinh thì chớ, còn vừa cào vừa cắn muội, cào cắn chán chê thì chớ, còn đi mách lẻo với huynh! Muội đánh nó là còn nhẹ, nếu mấy vị ca ca kia của muội mà động tay, thì hôm qua con gái bảo bối của huynh chắc phải khiêng về cung.”

“Cho trăm xem cái nào, có bị cào xước xát gì không?” – Dụ đế nghe xong cũng thật đau đầu, An Bình công chúa đúng là có tiếng tùy hứng bá đạo, đối với con bé vẫn luôn phải mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao cũng chưa gây chuyện gì to tát, nhưng mà hôm qua nó lại động thủ đánh quận chúa tiên hoàng ngự phong, đừng nói là vị trưởng công chúa này ngang vai ngang vế với mình, để cho người của Vu gia truy cứu đến cũng khó ăn nói rồi, huống chi để cho con gái mình đánh, vậy khác nào đánh mình đây!

Vu Nặc bĩu môi lườm Dụ đế, kéo tay áo rộng thùng thình lên, duỗi hai cánh tay trước mặt Dụ đế, trên cánh tay non mịn đầy dấu móng tay, dù đã bôi đỏ, nhưng vẫn còn hơi sưng, có chỗ còn bị trầy cả da, đang kéo vẩy. – “Hoàng đế ca ca, trên người Nặc Nhi còn rất nhiều vết cào như thế này, có cần coi quần áo ra cho huynh xem không?!” – Vu Nặc nhướn mày, lời nói có ý trêu chọc.

Nghe vậy Dụ đế xấu hổ ho khan vài tiếng, vỗ đầu Vu Nặc, kéo tay áo Vu Nặc xuống: “Con bé này cả trăm mà cũng dám giỡn.”

“Hoàng đế ca ca là một đại mỹ nhân, Ngọc lão nhân đã bảo rồi, cứ mỹ nhân là phải ghẹo.” – Vu Nặc càng ngả ngón cảm quạt vừa quạt cho hoàng đế vừa cười hi hi.

Dụ đế không để ý đến lời nói đùa của Vu Nặc, háng giọng nói: “Tiểu Huyền Tử, truyền khẩu dụ của trăm, An Bình công chúa tự ý xuất cung, đã thương trưởng công chúa, niệm tình trẻ người non dạ, biếm làm thứ dân; mẹ là Ninh Chiêu Viên không biết dạy con, biếm vào lãnh cung.”

Dụ đế vừa dứt lời, Vu Nặc liền rùng mình một cái, chuyện gì thế này? Hoàng đế vừa nghe nàng nói xong, không nói hai lời đã biếm An Bình công chúa làm thứ dân, còn liên lụy đến cả mẹ!

“Ồ này... Hoàng đế ca ca...” – Dụ đế gờ tay ngắt lời Vu Nặc – “Muội là trưởng công chúa, luận bối phận, muội là cô cô của An Bình, An Bình dám động thủ đánh muội, đó đã là phạm thượng, dù không đáng chém, nhưng biếm làm thứ dân cũng không có gì là quá, trăm xử lý như vậy đã là nương nhẹ rồi.” – Dụ đế nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng những lời này lại toát ra sự uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Nhìn thấy bộ dáng Dụ đế như vậy, Vu Nặc lắc lắc đầu không nói chuyện tiếp, thiếu tiếng nói cười của Vu Nặc, ngự thư phòng lại trở về một mảnh lạnh yên.

“Hoàng thượng, tám vị hoàng tử đã ở ngoài điện chờ.” – Chỉ một lát sau, từ bên ngoài đã truyền tới tiếng nói eo éo lãnh lót của công công.

Vu Nặc cảm thấy như được cứu, vụng trộm thở phào nhẹ nhõm: “Hoàng đế ca ca, tám vị con trai của huynh tới tìm huynh, muội lui ra ngoài đi dạo vậy nhé.” – Dứt lời Vu Nặc túm váy toan lui ra ngoài.

“Nặc Nhi, trăm gọi riêng mấy đứa con trai tới, là muốn chọn cho muội một đứa để đưa muội đi dạo ngự hoa viên.” – Nghe được lời nói tiếp theo của Dụ đế, Vu Nặc dầm luôn phải gấu vẩy, suýt nữa vấp ngã, đành phải tâm không cam tình không nguyện đứng ở một bên.

Mấy vị hoàng tử thông thả mà tao nhã bước vào ngự thư phòng, nhìn thấy Vu Nặc mặc quần áo giản đơn mà không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, ai nấy mắt đều sáng lên kinh diễm, vẻ xuất trần của Vu Nặc khiến cho mấy vị hoàng tử không hện mà cùng rộn rạo trong lòng.

Vu Nặc tức giận trừng mắt nhìn từng người, bị người ta nhìn như động vật quý hiếm, Vu Nặc cảm thấy mình muốn điên lên mất, nàng bắt đầu hối hận sao lại đi nghe lời nhũ mầu mặc váy dài tiến cung. Lúc điện tiết nhất thì nhìn thấy một bóng màu trắng trong góc, có chàng trai áo trắng ngồi trên xe lăn vẫn một màu quần áo giản đơn như thế, cười âm áp, bắt gặp ánh mắt nàng liền khẽ gật đầu.

Vu Nặc chợt thấy bên cạnh Sở Tiểu Thất có một đứa nhóc, thằng bé đó đang khinh thường trừng mắt nhìn Vu Nặc, Vu Nặc lòng chợt nổi tà tâm, cười gian xảo bước tới: “Bé con, em đứng thứ mấy?”

Thằng bé chợt ngẩng cao đầu, héch mũi nói: “Ta không phải bé con, ta bảy tuổi rồi.”

“Ồi, bảy tuổi cơ à, là tiểu nam tử hán rồi, vậy cậu cho ta biết cậu là con thứ mấy?” – Nhìn bộ dáng cao ngạo của thằng bé, Vu Nặc cũng không giận, cười nheo nheo mặt nó.

“Mười ba.” – Thằng bé giơ tay lên, hất tay Vu Nặc, hơi hơi do dự rồi mới nói.

“Phi...” – Vu Nặc rốt cuộc cũng không nhịn được cười, nhìn đến ánh mắt trừng lớn của Thập Tam, vội nín cười: “Khụ khụ, à ừ, là số đẹp lắm. Vậy Thập Tam có cố đồng ý đưa ta đi dạo ngự hoa viên không?”

“Không đồng ý.”

“Vì sao?”

“Ta chỉ đi cùng thất ca thôi.” – Thập Tam đáp ngắn gọn.

Vu Nặc nhìn Sở Tiểu Thất bên cạnh Thập Tam, trợn mắt: “Hắn là thất ca của cậu á?”

“Vớ vẩn, huynh ấy không phải thất ca, chẳng lẽ là cô?” – Thập Tam trả lời càng kiêu ngạo hơn.

Vu Nặc nhìn Sở Tiểu Thất, Sở Tiểu Thất có chút xấu hổ nhìn nàng cười cười, tính khí Thập Tam kiêu ngạo cứng đầu, hẳn nói cũng chưa chắc đã nghe, nữa là Vu Nặc.

“Ồ, cậu không chịu đi cùng ta, ta đành phải bảo thất ca của cậu đi thôi.” – Vu Nặc vờ than thở.

“Không cho người chạm vào thất ca của ta.” – Thập Tam vội kêu lên, buống binh giữ chặt tay cầm của xe đẩy, không cho Vu Nặc cướp đi.

Vu Nặc nhìn Thập Tam mặt mày căng thẳng, trong lòng rất vui vẻ: “Cậu nghĩ là cậu giữ tay cầm thì ta không thể làm cho thất ca của cậu đi cùng sao?”! – Dứt lời, giơ tay lên một cái, vòng qua tay Sở Tiểu Thất, bế ngang Sở Tiểu Thất lên.

“Ha ha... Hoàng đế ca ca, Thập Tam nhà huynh đáng yêu ghê, xin phép mượn lão Thất nhà huynh dùng một chút, không làm roi lão Thất của huynh đâu, huynh có không cho mượn thì muội cũng cứ ôm đi, ha ha...” – Vừa nói, Vu Nặc đã ôm Sở Tiểu Thất chạy khỏi ngự thư phòng.

Thập Tam tay còn nắm chặt xe lăn thấy thất ca của mình đã bị ôm đi mất, bèn khóc nức nở kêu gào: “Người là đồ xấu xa, đồ khôn, đem thất ca trả lại cho ta...”

“Bảo người ngoan ngoan đi cùng ta người không nghe, biết sự lợi hại của ta chưa! Ha ha... Muốn thất ca của người thì đẩy xe lăn của hắn đuổi theo đi... ha ha... nhóc con...” – Vu Nặc ôm Sở Tiểu Thất chạy dưới tán mai ngoài điện, cất cao giọng nói lạnh lạnh khiêu khích Thập Tam.

Từng cánh từng cánh hoa bay bay, rơi xuống nền tuyết trắng còn chưa tan hết, quần lụa màu xanh nhạt, dung nhan tinh xảo tuyệt mỹ, ôm ấp một chàng trai mặc trường sam màu trắng, khuôn mặt chàng trai mềm mại ôn hòa, lẳng lặng ngắm nhìn cô gái vui tươi hoạt bát trước mắt, ngửi được hương lan thanh nhã trên người cô gái, gò má chột ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Ràng Buộc

Sau khi rời khỏi ngự thư phòng Vu Nặc ôm Sở Tiểu Thất đi một mạch đến Đạp Tuyết Điện.

Trong Đạp Tuyết Điện lạnh lẽo, đến cung tì cũng chẳng có ai, Vu Nặc chẳng buồn xem xét, giơ luôn chân đạp để mở cửa Đạp Tuyết Điện, nương theo trí nhớ ôm Sở Tiểu Thất đi về phía nội viện.

“Sở Tiểu Thất, sao huynh lại gây thế này, ôm huynh nhẹ bằng à, nhìn tôi ôm huynh chạy mấy quãng đường mà mặt không đỏ thờ không gấp, bé huynh không có cảm giác thành tựu gì cả.” – Vu Nặc ôm Sở Tiểu Thất cũng không quên sờ soạng nắn bóp hết chỗ này đến chỗ kia, khiến cho Sở Tiểu Thất ở trong lòng Vu Nặc phản ứng cũng không được, không phản ứng cũng không được, đành rúc vào áo im re.

Mà khuôn mặt Sở Tiểu Thất sớm đã bị Vu Nặc làm cho ửng hồng đến tận cổ.

Nhìn thấy Sở Tiểu Thất đỏ mặt, Vu Nặc chột táo bạo cười to nói: “Có mỹ nhân trong ngực, đời này còn mong gì!”

Nghe được mấy lời này của Vu Nặc, Sở Tiểu Thất sớm chôn mặt vào sâu trong vạt áo.

Bên trong nội viện của Đạp Tuyết Điện, ngập tràn sắc đỏ tía của mai ngọc điệp, không chỉ có đài hoa mà ngay cả cánh hoa cũng màu đỏ tía.

Vu Nặc nhẹ nhàng đặt Sở Tiểu Thất ngồi dưới tán một cây mai, bản thân cũng ngồi xuống dựa vào gốc mai.

“Tiểu Thất, huynh phải ăn nhiều nhiều vào, xem huynh gầy thành ra cái gì này, đến con khi con nhiều thịt hơn huynh.” – Vu Nặc nắn cánh tay gầy guộc của Sở Tiểu Thất, lăm nhăm.

Sở Tiểu Thất chỉ yên lặng lắng nghe, nhìn Vu Nặc tràn đầy sức sống trước mặt, từng cánh từng cánh hoa mai rơi xuống, vương trên mái tóc đen dài của Vu Nặc, trên hàng mi vừa cong vừa dài, Sở Tiểu Thất nhoen miệng cười ảm áp và sáng ngời.

Vu Nặc lúc lắc đầu, rũ đi những cánh hoa vương trên lông mi, nghiêng đầu nhìn Sở Tiểu Thất: “Phải cười nhiều vào, huynh không biết là huynh cười rất đẹp ư?!”

“Nặc Nhi, hôm qua có phải nàng đã nhận ra ta rồi không?” – Sở Tiểu Thất nhìn Vu Nặc, dung nhan tuyệt mỹ mà tràn trề sức sống này, hẳn phải cố gắng lắm mới kìm nén được sự khao khát vuốt ve nàng trong lòng.

Vu Nặc tựa vào gốc mai, khẽ ngẩng đầu lên, hơi nheo nheo mắt, như thể đang hồi tưởng điều gì: “Huynh càng đẹp hơn so với trước kia, đôi mắt huynh vẫn đen lấy nhu hòa như thế, mà tôi liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy được ưu thương trong đáy mắt huynh.”

“Nặc Nhi...” – Sở Tiểu Thất nhẹ nhàng nỉ non, nhìn khuôn mặt Vu Nặc đang hơi ngược lên, trên mặt bao phủ một tầng ánh sáng êm dịu, linh động mà đẹp đẽ, Sở Tiểu Thất chợt thấy trái tim mình giờ phút này đang đập rộn ràng! Cô gái này đã nhìn thấu mình ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Thất ca...” – Thập Tam đẩy xe lăn của Sở Tiểu Thất, chặt vật đuôi theo, cuối cùng thì cũng đã tìm được thất ca của mình.

“Không được tới đây.” – Vu Nặc đứng cách đó không xa, lại chộc cho Thập Tam khóc òa.

Thập Tam gạt mình, đành phải dừng bước, nó chỉ sợ Vu Nặc phạt ý lại ôm thất ca của nó chạy đi.

“Nặc Nhi, An An còn nhỏ, tính tình bướng bỉnh, nàng đừng chộc nó nữa.” – Nhìn Thập Tam thút thút nước mắt ngắn dài, Sở Tiểu Thất thấy có chút xót xa trong lòng.

“Không trị nó, nó làm sao biết nghe lời, làm sao mà lớn được?” – Vu Nặc lại nghịch ngợm cuốn lấy tóc mai Sở Tiểu Thất. – “Không được khóc!” – Còn không quên đe dọa Thập Tam một tiếng.

Thập Tam sợ tới mức run lấy bầy, nước mắt càng tuôn nhiều hơn. Nhìn bộ dáng Thập Tam, Vu Nặc lại càng nổi máu bồn chột, nâng cằm Sở Tiểu Thất lên, kéo mặt lại gần, chụt một cái, hôn lên môi Sở Tiểu Thất.

Sở Tiểu Thất còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy trên môi mình ảm áp, được một thứ gì đó mềm mại áp lên, đầu óc cũng đứng hình luôn, nhưng trái tim hoảng hốt không kiểm soát được, mặt đã sớm hồng đến tận cổ.

Vu Nặc liếm liếm môi, nhìn Thập Tam, cười gian xảo: “Còn dám khóc không?!”

Thập Tam dường như bị chiêu vừa rồi của Vu Nặc dọa cho choáng váng, nước mắt rung rung trên khóe mắt mà không dám rơi xuống.

“Ồ, thế còn coi được” – Vu Nặc nhìn thấy Thập Tam đã cầm được nước mắt, hài lòng nói: “Ta nói cái gì, cậu phải đáp lại được cái đó, nghe rõ chưa?”

Thập Tam cầm tay áo quệt lung tung lau nước mắt, mở to mắt gật gật đầu.

“Ngẩng đầu, ưỡn ngực, trả lời, cái gì gọi là Trung Dung Chi Đạo?” – Vu Nặc lớn tiếng hỏi.

“...Trung dung chi đạo... tức là quân tử chi đạo.” – Thập Tam chớp chớp mắt, ấp a ấp úng đáp.

“Thế cái gì gọi là quân tử chi đạo?” – Vu Nặc hỏi tiếp.

“Thiên mệnh... thiên mệnh chi vị... tính... dẫn tính... chi vị đạo... chi... chi... vị... vị giáo...”

“Biết nghĩa là gì không?” – Vu Nặc tiếp tục lớn tiếng hỏi.

Thập Tam chớp chớp mắt, kinh hoàng gật gật đầu, bộ dáng Vu Nặc cũng không dữ dằn, nhưng xem ra trong mắt Thập Tam, đã chẳng khác nào hung thần ác sát.

“Mặc kệ cậu có hiểu hay không, mỗi sáng sớm mở mắt ra phải đọc mười lần, nếu dám không nghe theo, hừ hừ...” – Nhìn Vu Nặc bày ra một nụ cười nham hiểm, Thập Tam vội vàng gật đầu đáp ứng, không dám do dự chút nào.

“Được rồi, lau nước mắt đi, đẩy xe lăn lại đây.” – Nghe thấy Vu Nặc nói vậy, Thập Tam lại tươi tỉnh, vội vàng đẩy xe lăn tới.

Vừa tới trước mặt Sở Tiểu Thất, lại nhìn không được nước nở lên: “Thất ca, cô ta... cô ta... bắt nạt huynh.”

Sở Tiểu Thất đã phục hồi tinh thần cười cười, mặt vẫn ửng hồng, Vu Nặc làm như không phải việc của mình, cuộn người cầm que chọc những khối tuyết

chưa tan hết.

“An An đừng khóc, Nặc Nhi chỉ đùa thôi.” – Sở Tiểu Thất lau sạch nước mắt trên mặt Thập Tam, vỗ vỗ lưng thẳng bé an ủi.

“Thất ca lừa đệ, mẫu phi từng nói, hôn... hôn hít rồi, thất ca sẽ cưới cô ta làm thê tử, nhưng mà cô ta là người xấu.” – Thập Tam uất ức khóc, trong mắt nó, chỉ có tiên nữ trên trời mới xứng được với thất ca của nó.

“Ồ... cái thẳng bé này, chị mà gả cho anh mày là phúc của anh mày đấy, ghét cái gì mà ghét.” – Vu Nặc cũng bực mình, đùa thì đùa chứ, nhưng thẳng bé này thật quá coi thường người ta, người muốn cưới nàng có mà xếp hàng từ cửa thành này đến cửa thành kia ấy chứ.

Thập Tam không để ý Vu Nặc, rúc vào lòng Sở Tiểu Thất khóc to.

“Nín ngay, khóc nữa tao lại hôn thất ca mày.” – Vu Nặc tức đến dậm chân, lại lòi Sở Tiểu Thất ra dọa.

Thập Tam lập tức nuốt nước mắt vào trong, tội nghiệp nhìn Sở Tiểu Thất: “Thất ca, mình đi về được không?”

“Cậu có thể về, đây là tâm cung của thất ca cậu, hẳn phải ở đây.” – Vu Nặc trừng mắt đuổi Thập Tam.

“Nặc Nhi, mẫu phi của An An đã qua đời từ hai năm trước, ta tiến cung đều ở tại Hành Vân Điện.” – Sở Tiểu Thất thấy sắc mặt Vu Nặc rất khó coi, vội vàng giải thích.

Còn thẳng bé bảy tuổi trước mắt, nước mắt ngấn dài, rúc vào trong lòng Sở Tiểu Thất, thở mạnh cũng không dám.

Thoáng cái, Vu Nặc chợt hiểu ra, vì sao nó cứ kè kè đi theo Sở Tiểu Thất, mà Sở Tiểu Thất cũng cưng chiều nó vô cùng. Bởi họ vốn cùng một loại người, sinh ở hoàng gia, kiểu gì cũng phải trải qua những ngày tháng tranh đấu không yên, mẫu thân bất hạnh qua đời, để lại đứa nhỏ còn chưa kịp cứng cáp, khổ sở bất lực.

Vu Nặc đột nhiên trầm tĩnh lại, nhẹ nhàng thở dài, ôm Sở Tiểu Thất đặt lên xe lăn, quay đi không nhìn lại hai người họ: “Thập Tam, đưa thất ca của cậu về đi.” – Giọng nói nhàn nhàn mang vẻ cô đơn không nói nên lời.

Ban đêm, nhọt nhọt và thê lương.

Trong Đạp Tuyết Điện đèn đuốc đã được tắt, Vu Nặc ngồi một mình dưới tàng cây mai, ngửa đầu ngắm những cánh hoa mai đỏ tía vẫn đang tung bay, đôi mắt đen như lấp lánh hơn, ấm áp sáng ngời.

Vu Nặc lấy từ trong ngực áo ra một cây sáo trúc, cây sáo vốn không có gì đặc biệt, có điều trên thân sáo có những đốm đốm hoa văn, là một cây sáo làm từ trúc tương phi, sáo trúc tương phi, dù có thổi ra khúc nhạc đẹp đến nhẹ nhàng thế nào, vẫn mang theo man mác buồn thương, khiến người ta rung mình.

“Hay cho một khúc Nhất Tiễn Mai, tình này cảnh này, tôn nhau mà thành, đau thương dịu dịu khắc cốt khiến người ta rung mình.” – Trước cửa Đạp Tuyết Điện bỗng có một chàng trai mặc áo bào xanh, vàng trán chàng đường hoàng khí phách, diện mạo hiên ngang, là người con thứ sáu của Dụ đế – Sở Thiên Tầm.

[Nghe khúc Nhất Tiễn Mai]

Vu Nặc không thèm nhìn người vừa tới, phủ tay áo ngồi phục xuống bàn đá dưới gốc mai, lấy ra một chén trà tự rót uống một mình. – “Lục điện hạ đêm hôm tới Đạp Tuyết Điện làm gì vậy?”

“Nghe thấy tiếng sáo nên tới mà thôi, muốn xem ai mà có thể thổi nên một khúc đi vào lòng người đến thế.” – Sở Thiên Tầm không biết ngượng mà ngồi xuống đối diện Vu Nặc.

“Khúc đã hết, Lục điện hạ cũng nghe xong rồi, xem ra cũng nên rời đi rồi!” – Lúc này Vu Nặc như thể một khối băng ngàn năm không tan, dù cho Sở Thiên Tầm có nhiệt tình tiếp cận nàng, nàng vẫn không có phản ứng gì.

Sở Thiên Tầm cũng là một người cực kỳ khôn ngoan, thấy Vu Nặc không chào đón hẳn, cũng không giận, cười đầy ẩn ý nói – “Nghe được khúc này chính là phúc ba đời rồi, có duyên sẽ gặp lại.” – Dứt lời liền phoi phoi rời đi.

Từ đầu tới cuối, Vu Nặc không thèm liếc nhìn hắn lấy một cái.

Vu Nặc cầm chén trà đứng dậy đi vào sườn điện của Đạp Tuyết Điện, bên trong đã thấy Sở Tiểu Thất đang ôm chăn đệm luống cuống bày biện.

“Trẻ thế này còn chưa ngủ sao?” – Vu Nặc thấy Sở Tiểu Thất chỉ mặc chiếc áo đơn, trong mắt tràn đầy xót xa, nhéo nhéo bàn tay lạnh giá của Sở Tiểu Thất: “Còn không biết đường mặc thêm áo, đêm dễ ngấm lạnh.”

Sở Tiểu Thất lại nở nụ cười, khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng: “Không sao, sợ nàng đêm ngủ lạnh, nên mới mang thêm chăn tới.”

Vu Nặc không nói gì, ánh mắt mê ly nhìn chàng trai trước mắt, chàng trai lịch sự nho nhã, dịu dàng ấm áp như ngọc.

Vu Nặc nhẹ nhàng bế ngang Sở Tiểu Thất lên, dưới ánh đèn cung đình, khuôn mặt Vu Nặc nổi lên một chút mây hồng, thật là mê hồn.

“Nặc Nhi?” – Sở Tiểu Thất nghi hoặc, lại thấy Vu Nặc ôm mình đặt lên giường, thoáng cái mặt Sở Tiểu Thất đã đỏ bừng – “Nặc Nhi, ta về Hành Vân Điện ngủ là được mà.”

“Đến rồi thì ngủ ở đây đi.” – Vu Nặc dịu dàng nói.

“Vậy không phải phép, Nặc Nhi...” – Sở Từ Mộ hoảng loạn đẩy Vu Nặc ra.

Vu Nặc chỉ khẽ cười nói: “Không sao, huynh ngủ đây đi, tôi quen ngủ ở ngoài rồi.”

Nghe Vu Nặc nói vậy, trong mắt Sở Tiểu Thất tràn đầy xót xa, chậm rãi mở miệng nói: “Nặc Nhi... kể chuyện mấy năm nay ở bên ngoài đi!”

Sáu tuổi rời nhà, chung quy vẫn là một đứa trẻ, lang bạt mười ba năm, dù bây giờ nàng vẫn nghịch ngợm hay gây chuyện như trước, nhưng trong đáy mắt nàng, Sở Tiểu Thất thấy được sự điềm tĩnh và cứng cỏi không phải người ở tuổi này có thể có được.

Vu Nặc lên chần kỹ càn cho Sở Tiểu Thất, kéo một chiếc ghế quý phi trong phòng lại gần, nghiêng mình nằm dựa lên, ngửa đầu uống cạn một ly rượu vừa tự rót rồi cười nói: “Ừ, từ từ tôi sẽ kể huynh nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xin Thuốc

Nắng xuân ấm áp lọt qua khe cửa sổ khép hờ, chiếu sáng từng góc sườn điện.

Sở Tiểu Thất chậm chậm mở mắt, xòe tay đưa ra trước mắt, chăm chú nhìn hồi lâu.

Trong không khí còn vương lại hương thơm trên người Vu Nặc, khiến cho Sở Tiểu Thất cảm thấy đó là một giấc mộng vô cùng chân thật.

“Nặc Nhi...” – Sở Tiểu Thất khẽ gọi lên, trong sườn điện vắng tanh, không thấy Vu Nặc đáp lại.

Nghe tiếng mình vang vọng lại trong gian điện trống trải, trong lòng Sở Tiểu Thất không hiểu sao chợt hoảng hốt, nhớ tới đêm qua Vu Nặc nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, hơi híp mắt, khoe miệng cong lên, nhẹ nhàng kể chuyện phiêu lưu bên ngoài, nàng khi ấy, không có bộ dáng hoạt bát ban ngày, mà trầm ổn và ôn hòa, đôi mắt trong trẻo kia tựa hồ sâu hấp dẫn hẳn, khiến hẳn không kiềm chế được mà đắm chìm vào trong.

“Thất ca, thất ca... Nghe Hương Tú nói đêm qua huynh ôm chần qua Đạp Tuyết Điện, rồi không quay lại luôn, làm đệ sợ muốn chết.” – Thập Tam quần áo xộc xệch, hùng hùng hổ hổ xông vào.

Sáng sớm thức dậy không thấy Sở Tiểu Thất, hỏi cung nữ mới biết đêm qua Sở Tiểu Thất đến Đạp Tuyết Điện, cuống cả lên, sợ Sở Tiểu Thất lại bị Vu Nặc bắt nạt, liền vội vàng khoác bữa một tấm áo choàng rồi chạy sang.

Thập Tam vừa vào cửa đã khịt khịt mũi – “Thất ca, sườn điện sao lại có hương hoa nhỉ? Hương thơm nhàn nhạt ngọt ngào, thất ca, huynh có hoa gì thế? Thơm quá đi mất.”

Sở Tiểu Thất cười khò: “Là hương lan.”

Nhưng mà là hương thơm của loại hoa lan nào, Sở Tiểu Thất cũng không biết được, chỉ biết ngửi hương lan từ trên người Vu Nặc cho lòng hẳn có được sự bình an và ấm áp chưa từng có bao giờ.

Thập Tam đi loang quanh trong điện hít lấy hít để như một chú cún con – “Thất ca, sao lại có mùi rượu thế này? Huynh đâu có uống rượu!” – Thập Tam cười tỉnh quái, dáo dác nhìn quanh rồi leo tót lên giường Sở Tiểu Thất, cọ cọ vào người Sở Tiểu Thất.

“Xem đệ này, mau thay quần áo đi, phụ vương mà thấy, không tránh khỏi bị giáo huấn đâu.” – Sở Tiểu Thất yêu thương cười, chỉnh chỉnh quần áo của Thập Tam – “Nhanh về mặc thêm áo đi, hôm nay vẫn còn lạnh, kéo lại bị nhiễm lạnh.”

“Đạ.” – Thập Tam ngoan ngoãn đáp, nhìn Sở Tiểu Thất ánh mắt chợt sáng lên – “Thất ca, cổ huynh đeo cái gì đây?” – Thập Tam vươn tay kéo sợi dây trên cổ Sở Tiểu Thất ra.

Sợi dây màu đen một đầu vẫn vắt trên cổ Sở Tiểu Thất, một đầu đã bị Thập Tam kéo ra, cuối sợi dây buộc một viên đá màu lam trong suốt, trên viên đá không có hoa văn hay dấu vết chế tác gì, dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng long lanh như thủy tinh, chạm vào thấy dễ chịu, mang theo vị biển man mát.

“Đây là cái gì vậy thất ca? Ngọc này còn đẹp hơn cả đồ trong cung.” – Thập Tam ngắm nhìn viên đá đang tỏa ra ánh sáng xanh nhạt trong tay, trong mắt

trần đầy thích thú, Sở Tiểu Thất cầm lấy viên đá, cẩn thận xem xét.

“Đây là hải lam bảo, sinh ra tại đáy biển sâu của Hải Quốc, được Hải Quốc tôn sùng là tinh hoa của biển, mà loại hải lam bảo màu lam nhạt thế này lại càng quý hiếm hơn, ngàn vàng không mua được.” – Sở Tiểu Thất nhìn viên hải lam bảo trên tay, trong giây lát, hần mơ hồ lại thấy được hình ảnh Vu Nặc ngồi dưới tán mai, khuôn mặt nghiêng nghiêng, tĩnh lặng mà đẹp đẽ.

Trong thư phòng của Vu phủ, Vu Khiếu Thành tức giận dậm chân, Vu Nặc ở lại qua đêm trong cung còn chưa tỉnh, chờ mãi cuối cùng Vu Nặc lại cho người trong cung báo về là có việc phải làm.

“Con bé chết tiết này, mới ở nhà được một hôm đã chạy đi chỗ khác, không biết bao giờ mới chịu về.” – Vu Khiếu Thành trong lòng rất khó chịu, chỉ muốn đập phá cho hả giận.

“Phụ thân, Nặc Nhi chắc là có việc mới phải ra ngoài, mấy năm nay con bé lăn lộn bên ngoài nhiều rồi, cha đừng lo lắng.” – Vu Khải nhìn phụ thân nhăn nhó, nhớ tới muội muội này, trong lòng vẫn có chút xót xa.

“Lão gia, trong cung tới mời ngài tiến cung một chuyến.”

“Lui xuống trước đi” – Vu Khiếu Thành xua hạ nhân xuống, nhíu nhíu mày, trầm ngâm nói – “Nặc Nhi mới vào cung hôm qua, hôm nay đã tuyên ta vào... Có chuyện gì được chứ?” – Mơ hồ cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Vu Khải nhìn phụ thân, trong lòng rất bất an: “Phụ thân, rất có khả năng liên quan tới Nặc Nhi, tư sắc Nặc Nhi ở nước Nam Việt này có thể coi như cực kỳ xuất chúng, dù vẫn toàn giả nam đi theo Ngọc Khanh Tử đại sư, nhưng hôm qua nghe người trong cung nói, khi Dụ đế gặp mặt Nặc Nhi còn gọi tới tám vị hoàng tử chưa phong vương, đã tới tuổi đón dâu, lấy cơ cho Nặc Nhi chọn lấy một người đưa nó đi dạo ngự hoa viên.”

Mặt Vu Khiếu Thành thoáng cái đen sì, không lo Dụ đế lôi Vu gia vào cuộc chiến tranh vương đoạt vị, mà chỉ lo Dụ đế có ý đồ khác với Vu Nặc: “Vậy Nặc Nhi cuối cùng chọn vị hoàng tử nào?”

“Thập tam điện hạ.” – Vu Khải cười nhẹ nói.

“Thập tam điện hạ? Chẳng phải mới có bảy tuổi thôi sao?” – Vu Khiếu Thành bỗng thấy hơi khó hiểu.

“Hôm qua hoàng thượng triệu thập điện hạ tiến cung, cho nên thập tam điện hạ cũng theo cùng. Nặc Nhi ấy à, cũng nghịch ngợm quá đi, thập tam điện hạ tính tình cao ngạo, Nặc Nhi muốn ngài đưa đi dạo, nhưng thập tam điện hạ không đồng ý, thế là lừa ôm thập điện hạ đi, chọc cho thập tam điện hạ đẩy xe lăn vừa khóc vừa đuổi theo sau.” – Nói đến những trò phá phách của Vu Nặc, khóe miệng Vu Khải hiện ra một chút ý cười, không ngờ muội muội mình ngay cả thập hoàng tử mà hoàng thượng sủng ái nhất cũng dám lừa ôm đi.

Vu Khiếu Thành day day huyết thái dương, đau đầu thật, thật là can quấy mà, một cô nương còn chưa lấy chồng thế mà dám ôm hoàng tử chạy khắp cả hoàng cung! Xem ra đúng là bị lão già Ngọc Khanh Tử kia dạy hư mất rồi.

Vu Khiếu Thành lúc này cảm thấy rất hối hận, sớm biết như thế, ngày đó đã không để cho Ngọc Khanh Tử mang con bé đi.

Nơi giao nhau của nước Nam Việt và nước Tề Yên, có một dãy núi rất lạ kỳ, tên gọi núi Ngọc La, núi Ngọc La kéo dài trăm dặm, trên núi tuyết phủ quanh năm, lại càng là một dãy núi tuyết hiếm có hơn cả tại ranh giới Bắc Nam như nơi đây.

Vu Nặc chạy một mạch ba ngày hai đêm, phong trần mệt mỏi đứng dưới chân núi Ngọc La, ngẩng đầu nhìn lên núi tuyết phủ trắng xóa, khép chặt áo choàng lông cáo, rồi mạnh mẽ thi triển công phu phi lên núi.

Rất nhanh, Vu Nặc đi tới sườn núi Ngọc La, nơi lưng chừng núi có một chỗ khuất gió kỳ quái không bị động tuyết, có một căn nhà gỗ giản đơn, một mảnh vườn thuốc lạ kỳ.

“Cốc cốc cốc” – Gõ vang cửa gỗ – “Bạch lão nhân, đã chiều trời chưa?” – Vu Nặc gân cổ lên gọi.

Trong phòng truyền tới một loạt tiếng bàn ghế đổ vỡ – “Con bé chết tiết kia, vừa mới tới đã rửa ta chậu trời, dù ta có muốn chậu trời, cũng phải chờ mi chậu trời rồi ta mới chậu trời.”

Cửa “kêu kẹt” một tiếng rồi mở ra, một ông lão nhỏ thó râu tóc bạc phơ trừng mắt kéo Vu Nặc vào trong phòng.

Vừa vào trong, Vu Nặc rũ tuyết đọng trên người, chà xát khuôn mặt bị gió thổi đỏ bừng, cười ha ha: “Chao ôi, trên trời không có con thì vắng vẻ lắm, ngài làm sao mà rời con ra được!” – Vu Nặc ôm lấy cánh tay ông lão râu bạc, không dám dè dặt cười.

“Hừ, không việc không leo ba tòa tháp, nói đi, lần này tới tìm ta làm gì?” – Ông lão râu bạc đẩy Vu Nặc ra, rồi lại nhéo nhéo cánh tay Vu Nặc, tức giận làm mặt lạnh với Vu Nặc, nhưng trong lòng rất là vui vẻ.

Mười ba năm trước, khi Ngọc Khanh Tử mang con bé này tới, ông lão râu bạc vui không gì sánh bằng, đến cả đan dược luyện mấy chục năm cũng mang ra cho Vu Nặc ăn như bánh kẹo cũng không buồn nhíu mày.

Vu Nặc lườm ông lão râu bạc, muốn cười, nhưng vẫn cố mà nhịn xuống, ông lão này thật chẳng biết đóng kịch, rõ ràng trong lòng vui muốn chết, còn cứ làm bộ làm tịch, đúng là người lươn lẹo mà: “Đương nhiên là tìm ngài xin tiên dược rồi...”

Vu Nặc cố tình kéo dài kéo dài hai chữ “tiền được” ra, làm như sợ ông lão râu bạc không nghe rõ.

“Cho tiểu tình lang của mi á?” – Ông lão râu bạc tức đến nhảy dựng lên, chọt nước mắt nước mũi tùm lum kéo lấy vạt áo Vu Nặc: “Cái con bé vô lương tâm này, hồi đó bao nhiêu tiền được quý báu của ta đều cho mi ăn như bánh kẹo, đổi lại thì sao, đi một mạch mười ba năm, quay về cũng không thèm để ý đến ông lão như ta, trong lòng chỉ nghĩ đến tiểu tình lang của mi, sao số ta khổ thế này hu hu...”

Vu Nặc cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, thầm nghĩ, núi Ngọc La này mùa xuân sao lại lạnh như thế!

Mà bộ dáng ông lão tóc bạc trước mắt này, nhìn đi nhìn lại, thấy thật giống một oán phụ bị người ta vứt bỏ! Nhưng Vu Nặc cũng rất có “lòng cảm thông”, liều mạng vỗ lưng ông lão râu bạc, vô tâm vô phế an ủi nói: “Bạch gia gia, ngài khóc cũng không sao, nhưng ngàn vạn lần đừng có chùi nước mắt vào áo lông cáo của con! Nhớ ngàn vạn lần đừng có chùi mà!”

“Khụ khụ... con bé chết tiết kia... nhẹ tay... nhẹ tay chút đi, xương... xương cốt ta... khó... mà chịu... chịu được con... vô như thế... a...” – Ông lão râu bạc bị Vu Nặc vỗ cho trợn trắng mắt.

Vu Nặc thu tay, giật lấy vạt áo bị ông lão râu bạc túm, cả giận nói: “Ông già chết tiết, đây là áo choàng lông cáo đấy! Đã bảo ông đừng có chùi, ông coi áo choàng lông cáo này là khăn lau à! Ông đèn con áo choàng lông cáo đi! Đèn đi... đèn đi...”

“Không đèn, không đèn, nhất quyết không đèn... Con bé vô lương tâm này, hồi trước bao nhiêu tiền được quý như vậy ta còn cho con ăn như bánh kẹo, không phải mỗi tấm áo choàng lông cáo thôi sao, thế mà còn muốn ta đèn, sao số ta khổ thế này chứ!!!” – Ông lão râu bạc không chịu thua Vu Nặc, lại gân cổ lên, vừa gào khóc vừa cầm áo choàng lông cáo lau lấy lau để nước mắt nước mũi, càng giống một tiểu oán phụ hơn!

Trước bộ dáng kia của ông lão râu bạc, Vu Nặc chịu thua hoàn toàn, xuống giọng mềm mỏng, buồn rầu nói: “Đại gia, ngài đừng lấy áo choàng lông cáo của con lau nước mắt nước mũi có được không? Ngài cho con được đi, rồi muốn gì con cũng chịu có được không...”

“Hứa chắc không?” – Ông lão râu bạc hai mắt đăm lẹ nhìn Vu Nặc.

“Hứa chắc luôn!” – Thấy ông lão râu bạc động lòng, Vu Nặc vội vàng gật đầu.

Đối phó với Bạch lão nhân này, không thể cứng rắn, mà phải vừa đấm vừa xoa, đây là kinh nghiệm năm xưa Vu Nặc rút ra được!

“Vậy con ở lại đây với ta một năm, ngày ngày thổi sáo kể chuyện cười cho ta giải sầu.” – Ông lão râu bạc còn chút nước mắt nước mũi, đắc ý dạt dào đưa ra điều kiện của mình, sắc mặt thay đổi đảm bảo nhanh hơn cả lật trang sách.

Vu Nặc tức giận trừng mắt nhìn ông lão râu bạc: “Bạch lão nhân, sang năm con hai mươi rồi, hai mươi đầy người có biết không? Đã sớm phải lập gia đình rồi!” – Vu Nặc đưa hai ngón tay khua khua trước mặt ông lão râu bạc.

Bạch lão nhân xòe ba ngón tay khua lại: “Thế thì ba năm, tốt hơn hết là con đừng có lập gia đình, ở lại đây bồi gia gia được rồi.”

Vu Nặc tức trợn mắt nhìn ông lão, không thèm nói nữa.

“Tám tháng!” – Bạch lão nhân bỗng hạ giọng.

“Năm tháng!” – Vu Nặc nhàn nhạt nói.

“Sáu tháng...”

“Năm tháng!”

“Ba tháng...”

“Năm tháng!”

“Hai tháng, không kém thêm nữa!” – Bạch lão nhân không hạ giọng được nữa, lại nghiêng răng nghiêng lợi hét lên.

Vu Nặc thấy Bạch lão nhân muốn nổi nóng với mình, chọt noén miệng cười, vỗ lưng ông lão râu bạc, lớn tiếng nói: “Được, vậy hai tháng!”

“Khụ khụ... con bé chết tiết kia, đâu không vỗ toàn vỗ lưng ta!”

“Đại gia à, chỗ này của ngài không có bàn, không có cái gì vỗ được thành tiếng, ngài làm sao mà biết con đồng ý hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Xin Tứ Hôn

Vu Nặc sờ soạng hết cái nọ đến cái kia trong phòng Bạch lão nhân, hỏi: “Bạch đại gia, ngài có mấy căn nhà ạ? Con mà ở đây hai tháng, để Ngọc lão nhân biết được không khéo phá tung cái miếu rách này của ngài ấy chứ!”

Vu Nặc không quên dọa dẫm, thực ra nàng rất yêu quý vị Bạch lão nhân này, chẳng qua cũng chỉ là một ông già tính khí trẻ con tùy hứng, thích náo loạn mà thôi.

Bạch lão nhân tròn mắt nhìn con bé Vu Nặc vẫn đang háo hức chờ đan dược của lão: “Con yên tâm, ở đây ta nhiều nhà đến nỗi mỗi ngày có thể ở một nhà khác nhau trong suốt một tháng, ối ối, đừng động vào tiền đan của ta!”

“Có mà ngài toàn tự thôi miên mình rằng mỗi ngày ngủ một nhà ấy.” – Vu Nặc không nể mặt đáp lại, sờ soạng điên cuồng một loạt các bình đan dược trên giá.

“Khụ khụ” – Bạch lão nhân xấu hổ ho hai tiếng, xem ra đúng là bị Vu Nặc nói trúng rồi – “Con lấy thuốc về cho ai dùng?”

Sờ hết các lọ thuốc, Vu Nặc nghiêng người nằm lên ghế dựa, lười nhác đáp: “Sở Tiểu Thất.”

“Sở Tiểu Thất? Lại đặt biệt danh cho ai thế?” – Bạch lão nhân luôn tay luôn chân nhưng cũng không quên trêu ghẹo Vu Nặc.

Vu Nặc cho thêm củi vào bếp lò bên cạnh, rồi trở mình, miễn cưỡng nói: “Con trai thứ bảy của hoàng đế Nam Việt! Mà con nghe nói mẫu thân hán là đại mỹ nhân nước Tề Yên tiến cống! Ừm, hán cũng là một đại mỹ nhân...”

“Xoảng xoảng xoảng...” – tiếng đồ vỡ vang lên, bình bát đầy thảo dược trong tay Bạch lão nhân rơi xuống, nhanh như chớp lao tới ghế nằm chỗ Vu Nặc.

Vu Nặc giật nảy mình, con buồn ngủ vừa tới cũng bị dọa chạy mất, lồm cồm bò dậy, mờ mịt nhìn Bạch lão nhân đang ngây người trước mặt mình: “Lão nhân, ngài làm sao vậy?”

Lão nhân ư lam loạn trước mắt này, tấm lưng còng, ngồi bên lò sưởi, trong mờ mịt khói sương mang mùi thuốc, khiến Vu Nặc nhìn không rõ được, trên mặt lão không có vẻ nghịch ngợm thường ngày, mặt mày sụp xuống, như đang hồi tưởng chuyện gì.

“Mẫu thân hán, vẫn ổn chứ?” – Bạch lão nhân nhẹ giọng hỏi.

“Đã chết.” – Vu Nặc hiểu Bạch lão nhân muốn hỏi ai, trong câu trả lời còn mang theo chút chua xót – “Năm hán bảy tuổi, đã chết bệnh rồi.”

Một lúc lâu sau, Bạch lão nhân ngồi bên lò sưởi mời thờ dài thật dài, tiếng thờ dài kia, có sự bất đắc dĩ rất sâu sắc mà Vu Nặc chưa bao giờ thấy qua.

“Nó là một con bé dịu dàng yếu đuối, năm ấy, ta mang nó đến nước Nam Việt...” – Bạch lão nhân lẩm bẩm nói một mình, đôi mắt vốn sáng ngời bị bao phủ một tầng sương, mờ mịt không rõ.

“Nó đã đem lòng yêu Sở Dự, ta không ngờ rằng, nó vì hán ta mà từ bỏ hết thân phận và địa vị của mình ở nước Tề Yên, con bé, cứ luôn dịu dàng nhu nhược như vậy, nhu nhược đến nỗi ta không đành lòng phản đối, càng không ngờ rằng, vì gã đàn ông ấy, nó có thể yêu đến quên cả bản thân.”

Nghe Bạch lão nhân nói, Vu Nặc đã lờ mờ đoán được, nhưng không biết làm sao để an ủi ông lão đã già mà vẫn dè dặt này.

Người đầu bạc tiền người đầu xanh, mà người kia, là đứa con gái lão thương yêu nhất, mãi tận mười năm sau, lão mới biết được, đứa con gái thương yêu nhất của lão, đã sớm chết bệnh, xương trắng đã khô, thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng vẫn không thể nói lên lời.

“Vậy Tiểu Thất, ổn chứ?” – Thu hồi tâm tình, bây giờ mối quan tâm lớn nhất của Bạch lão nhân không ai khác chính là đứa cháu ngoại của lão.

“Tiểu Thất nhà lão, rất ổn, hoàng đế yêu chiều hán lắm, có điều năm mười tuổi bị ngã ngựa, gãy mất chân. Hoàng đế sai người làm cho hán một tòa phủ đệ trong kinh thành, cũng không phải lo toan gì.” – Vu Nặc ngồi xuống trước mặt Bạch lão nhân, nhặt những thảo dược bị rơi.

Nghe Vu Nặc kể chuyện, thần sắc ảm đạm ban đầu của Bạch lão nhân mới giảm đi ít nhiều, hai chục năm nay, lão tuy vẫn biết mình có một đứa cháu ngoại, nhưng hán chưa bao giờ thêm đề mắt, năm đó, lão vẫn phản đối con gái mình vào cung làm phi tử, bấy bực quá, làm hại cháu ngoại của mình chịu nhiều đau khổ.

Bạch lão nhân nhìn Vu Nặc, chợt cười khổ lắc lắc đầu: “Con gái à, đừng có để tình yêu làm mờ hai mắt mình, cũng đừng vì tình yêu mà để bản thân chịu thiệt thòi.”

Vu Nặc sững sờ, xoay người, đứng bên cửa sổ, nhìn tuyết trắng bay tán loạn ngoài cửa sổ, chua xót cười nói: “Từ xưa để vương vốn bạc tình, cho dù Vu gia không có tổ huấn, con cũng không thể gả vào hoàng thất. Mà Tiểu Thất nhà ngài, sinh ra đã mang mệnh đế vương, cho dù hán muốn chạy trốn, cũng không có chỗ để mà trốn.”

Vu Nặc ngửa đầu cười, trong tiếng cười tràn đầy bất đắc dĩ, từ cái ngày mới trở về An Thành ấy, sau khi nhìn thấy Sở Tiểu Thất, Vu Nặc đã hiểu được vì sao Ngọc lão nhân bảo nàng quay về.

Đôi mắt sáng trong như sao trời ấy, liếc mắt một cái như chìm vào một đầm sâu không đáy.

Vì đầu ngửa lên, nên nước mắt sẽ không chảy xuống, chỉ có thể tự mình chậm rãi nuốt trở vào trong.

Bạch lão nhân nhìn Vu Nặc, chua xót nở nụ cười: “Con gái, con cùng và Tiểu Thất, rốt cuộc cũng không tránh khỏi khúc mắc số mệnh.”

...

“Công tử, Nặc cô nương giờ mao ba khắc hôm đó đã rời khỏi An Thành... Không biết đi đâu.” – Ảnh xuất hiện từ trong góc tối của thư phòng.

Sở Từ Mộ không chút để ý vẫn tiếp tục viết trên văn án, từ hôm thức dậy ở Đạp Tuyết Điện không thấy nàng đâu, đã mười ngày đằng đẳng không có tin tức của nàng.

Rời khỏi An Thành, không biết đi đâu!

Thật sự đi rồi sao? Bàn tay đang cầm bút của Sở Từ Mộ ngừng lại, “răng rắc”, cố gắng ép mình phải bình tĩnh, xương ngón tay gồ lên trắng bệch, ngón tay thon dài đang nắm bút bỗng siết mạnh bẻ gãy cán bút.

“Công tử?” – Ảnh ngăn ra, hẳn chưa bao giờ thấy công tử nhà mình thất thố như vậy.

“Không sao, đổi cây bút khác là được.” – Sở Từ Mộ nhìn cây bút gãy trong tay, cười khò, nàng rời đi để lại cho mình sự thất thố chưa từng có bao giờ, là mất mát ư? Hoảng hốt ư? Hay là khờ sở?

Ảnh nhìn công tử nhà mình mà khó hiểu: “Thứ cho thuộc hạ lảm miệng, công tử thích Nặc cô nương, Nặc cô nương cũng thích công tử, đã thích, công tử vì sao còn cự tuyệt?”

Nghe được lời Ảnh nói, Sở Từ Mộ vẫn cười khò như trước, chạm tới viên ngọc hải lam trước ngực kia, trong mắt lại đọng đầy nhu tình: “Ta như thế này, sao có thể ích kỷ trói buộc nàng bên mình!”

...

Đoàn sứ thần nước Tây Sở tới nước Nam Việt mà không hề báo trước, điều này làm cả toàn thể triều thần kinh ngạc không thôi, chỉ có Dụ đế vẫn cười bí hiểm, càng làm người ta khó hiểu.

Trong Đường Tâm Điện, thái tử nước Tây Sở Hàn Vũ Dương mang đến dạ minh châu đặc sản Tây Sở, tự tay dâng tặng cho Dụ đế.

“Thái tử Vũ Dương thật là khách khí, không biết thái tử Vũ Dương tới nước Nam Việt chúng ta có chuyện gì?” – Trên khuôn mặt Dụ đế vẫn là nụ cười nhẹ nhàng.

“Nghe nói nước Nam Việt giàu đẹp trù phú, mỹ nữ như mây, Vũ Dương bất tài, muốn tới xin Dụ đế tứ hôn.” – Hàn Vũ Dương ngẩng cao đầu đường hoàng nói.

Ý cười trên mặt Dụ đế càng thêm sâu sắc: “Không biết thái tử Vũ Dương nhìn trúng cô nương nhà ai, mà cần trăm tứ hôn?”

“Cái này...” – Hàn Vũ Dương trầm ngâm – “Vũ Dương bất tài, không biết là cô nương nhà ai, chỉ biết nàng là người nước Nam Việt, và tên nàng là Nặc Văn.”

Cơ mặt Dụ đế không tránh khỏi hơi run run, chỉ biết mỗi cái tên mà dám đến đòi trăm tứ hôn, người làm như trăm thừa hơi lảm ăy! – “Thái tử Vũ Dương này, chuyện này không đơn giản đâu, nước Nam Việt chúng ta nhiều con gái như vậy, bảo trăm tìm cho người thế nào đây?”

“Dụ đế không cần lo lắng, Vũ Dương từng kêu họa sĩ trong cung vẽ trộm họa lại một bức hình cô nương kia rồi.” – Hàn Vũ Dương dè dặt lấy từ trong tay áo ra một cuộn tranh lụa, nhẹ nhàng mở cuộn tranh ra, đưa hình bóng trong tranh đến trước mặt Dụ đế.

Khi Dụ đế nhìn tới người trong bức tranh, thực sự giật mình, người trong tranh mặc quần áo màu trắng, búi tóc như nam tử, mày liễu mắt phượng, xinh đẹp mà đáng yêu, người trong bức tranh này, không phải Vu Nặc còn có thể là ai!

Nhưng Dụ đế vẫn lắc lắc đầu – “Thái tử Vũ Dương, nước Nam Việt chúng ta có rất nhiều cô gái mày liễu mắt phượng, chỉ bằng mỗi bức tranh này mà tìm kiếm e không ổn cho lắm!”

“Dụ đế đừng lo, Vũ Dương và nàng quen biết đã lâu, trên người Nặc Nhi còn có một khối ngọc bội màu xanh đen, khối ngọc bội ấy tuy không phải do Vũ Dương tặng, cũng là tín vật trong hoàng thất dành cho hoàng hậu tương lai, hơn nữa Vũ Dương nghe nói hơn mười ngày trước nàng đã về đến An Thành.” – Hàn Vũ Dương là kẻ cố chấp, hẳn đã muốn, thì ba trâu chín bò kéo lại cũng không được.

“Một khi đã vậy thì trăm cũng không nói thêm nữa, trăm sẽ phái vài họa sĩ trong cung sao chép lại tranh cô nương kia, dán ở trong thành để tìm, thái tử Vũ Dương cứ về dịch quán nghỉ ngơi đi.” – Trong lòng Dụ đế đầy ảm ức, sự phụ oai là sự phụ, ngại đi ngao du thoải mái không sao, còn đem theo Vu Nặc làm chi để rước về phiền toái cho trăm.

Dụ để chợt thấy rất là đau đầu, sự phụ Ngọc Khanh Tử của y mang theo Vu Nặc chạy khắp hoàng cung các nước, không biết mấy bữa nữa có thêm vị thái tử nước nào đến đòi tử hôn nữa không đây.

Không đến một ngày sau, trong An Thành dần đầy bức họa một thiếu nữ, tất nhiên, quanh dịch quán mà Hàn Vũ Dương đang ở lại càng dần nhiều vô kể, điều này khiến cho càng thanh niên trong An Thành không khỏi cảm thán, sao họ chưa từng phát hiện trong An Thành có mỹ nữ như ông này nhỉ.

“Rầm!” – Sau khi Vu Khiếu Thành từ triều trở về, càng chán nản hơn nên một quyền lên bàn.

Vu Doãn đang chơi cùng Đồng Nhi trong viện, hiem khi thấy phụ thân tức giận đến vậy, cũng rất sợ hãi, không biết nên mở miệng thế nào.

Đồng Nhi bị tiếng đập bàn của Vu Khiếu Thành dọa cho khóc òa lên, Vu Doãn lại luống cuống đỡ dành.

“Có chuyện gì vậy? Xem ông dọa Đồng Nhi khóc rồi này.” – Tiêu Tiêu ôm lấy Đồng Nhi, nhẹ nhàng dỗ.

Cả khuôn mặt Vu Khiếu Thành nhăn nhúm như vỏ quýt khô – “Cái lão bất tử Ngọc Khanh Tử kia, toàn mang Nặc Nhi vào hoàng cung, giờ thì hay rồi, đến cả thái tử nước Tây Sở cũng mò đến, còn xin hoàng thượng tử hôn, bây giờ khắp cả An Thành dần dần tranh về Nặc Nhi.”

Vu Doãn nghe xong cũng phát hoảng lên: “Vậy hoàng thượng nói sao?”

“Hòa hoãn thôi, gã thái tử nước Tây Sở kia còn chẳng biết Nặc Nhi là con cái nhà ai, có điều mấy cái tranh vẽ phiền thật.” – Vu Khiếu Thành nhẹ nhàng nói, khuôn mặt kia của Vu Nặc, nếu mà mặc đồ nữ, có mà mê hoặc được không biết bao nhiêu nam tử, con gái bộ dáng đẹp quá cũng đau đầu thật!

“Để con đi xé những bức họa đó xuống.” – Vu Doãn bỗng nổi cơn tức, đối với hành động này của Hàn Vũ Dương rất là khinh thường.

“Bậy nào.” – Vu Khiếu Thành quát, lão rất sợ mấy thằng con trai nào loạn gây chuyện lớn, không khéo cả gã thái tử nước Tây Sở kia cũng dám đánh.

“Khiếu Thành, đừng lo lắng, hôm đó Nặc Nhi rời cung nhắn lại rằng không về nhà, xem ra cũng biết sẽ có chuyện này, người chưa về đến, may mắn tránh gây sự chú ý.” – Giọng nói Tiêu Tiêu thật dịu dàng, nhẹ nhàng vỗ lưng Vu Khiếu Thành.

Vu Khiếu Thành khẽ thở dài: “Nặc Nhi từ nhỏ đã ở bên ngoài, trở về còn chưa được bao lâu đã vướng phải chuyện như vậy, hôm nay ta cũng đã thấy thái tử nước Tây Sở, nhân phẩm tướng mạo đều vào loại thượng đẳng! Nếu không phải thành viên hoàng thất, biết đâu lại có thể có một đoạn nhân duyên tốt.”

Vu Doãn bĩu môi: “Tác phong như gã thái tử Tây Sở kia, con khinh!”

“Cái thằng này, con...” – Vu Doãn châm chọc khiến Vu Khiếu Thành tức giận gơ tay muốn đánh hấn.

“Khiếu Thành...” – Tiêu Tiêu nhẹ nhàng giữ lại cánh tay Vu Khiếu Thành đang gơ lên muốn đánh Vu Doãn, cười nói: “Nặc Nhi có nhân duyên của riêng con bé, người kia cố chấp cũng không được. Với điều kiện của Nặc Nhi, có thể xứng đôi với nó, hẳn phải là nhân trung long phượng.”

“Đúng vậy đúng vậy, nhị nương nói phải rồi!” – Vu Doãn đón lấy Đồng Nhi trong lòng Tiêu Tiêu, cười kéo tay Tiêu Tiêu.

“Nàng ấy!” – Vu Khiếu Thành lắc lắc đầu – “Chiều chúng nó thành quen!”

Vu Khiếu Thành cũng nguôi giận nửa phần, lời nói tràn đầy ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đan Dược Luyện Xong

Từ sau khi Hàn Vũ Dương đến An Thành, một khắc cũng không ngơi nghỉ, hôm nào cũng dẫn tùy tùng lượn khắp An Thành, nhưng hẳn không biết rằng bây giờ Vu Nặc cũng không có trong An Thành, mà đang ở núi Ngọc La bởi Bạch lão nhân chơi cờ, uống trà, chuyện phiếm.

Hôm nay, Hàn Vũ Dương biết hơn mười ngày trước có người từng thấy Vu Nặc xuất hiện ở Kính Hồ, bèn kéo theo tùy tùng hăm hở đi tới, nhưng không, bên bờ Kính Hồ có lác đác vài người, nào có bóng dáng Vu Nặc đâu.

“Điện hạ, mau nhìn bên kia bên kia.” – Một tùy tùng nhanh mắt chợt phát hiện trên Kính Hồ có một con thuyền nhỏ, nhìn theo hướng tùy tùng chỉ, phía trước thuyền mơ hồ có thể thấy được một chiếc bóng trắng.

Hàn Vũ Dương chợt cong khóe miệng nở nụ cười, bóng trắng mảnh khảnh mềm mại kia... Thấy con thuyền nhỏ cập vào một tiểu trúc bên bờ, bèn mang theo tùy tùng đến thẳng gian tiểu trúc kia.

“Nặc Nhi...” – Hàn Vũ Dương rút cuộc nhin không được niềm hân hoan trong lòng, lao vào trong tiểu trúc.

Trong tiểu trúc chỉ có một chàng trai áo trắng đang ngồi ngay ngắn, những ngón tay thon dài tinh tế của chàng trai áo trắng mon trón từng ly từng tí trên thân Tiêu Vĩ Cầm. Nghe thấy một tiếng “Nặc Nhi”, trong lòng bỗng cuộn lên ngọn sóng, vui sướng ngẩng đầu lên, đập vào mắt lại là một chàng trai mặc một thân áo bào xanh hoa lệ.

Bắt gặp đôi mắt đen láy của chàng trai áo trắng, Hàn Vũ Dương sững sốt, trước mắt là một chàng trai mặc toàn thân áo trắng, chàng trai mảnh mai mềm yếu, miệng cười dịu dàng khiến hân nhin không được cảm thán, nước Nam Việt không chỉ có nữ tử xinh đẹp xuất trần, mà ngay cả nam tử, hân cũng cảm thấy không bằng.

“Tại hạ Hàn Vũ Dương, không biết vị huynh đài đây đã từng gặp cô gái này chưa?” – Hàn Vũ Dương lấy cuộn tranh lụa từ trong lòng, mở ra trước mắt Sở Từ Mộ.

Sở Từ Mộ xem tranh, liếc mắt một cái đã nhận ra cô gái trong tranh đúng là Vu Nặc, đúng là hình ảnh Vu Nặc mặc nam trang hôm đó mình được thấy ở tiểu trúc này, ngắm chán chê bức tranh xong cũng nhẹ nhàng lắc đầu.

Hàn Vũ Dương thấy Sở Từ Mộ lắc đầu, niềm vui trên mặt cũng dần tan, nhưng vẫn cười nói: “Đã quý rày rồi.”

“Công tử, người trong tranh này cũng thật giống vị công tử hôm trước ngài mời.” – Tòng Phong gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu nói bên tai Sở Từ Mộ.

Hàn Vũ Dương tai cực thính, vừa nghe thấy, ánh mắt âm đậm lại nóng rực lên, ánh mắt sáng quắc nhìn xoáy vào Sở Từ Mộ.

Sở Từ Mộ lại cười cười nhẹ như không có gì: “Hôm trước tại hạ có mời ba vị công tử đang du hồ vào tiểu trúc ngồi chơi, có một vị tướng mạo có vài phần tương tự với người trong tranh này, nhưng đó là ba vị công tử.”

“Nhưng mặc áo bào trắng cực kỳ đơn giản?” – Hàn Vũ Dương không nản lòng, kích động tựa như vớ được ân nhân cứu mạng túm lấy tay Sở Từ Mộ.

“Ha ha...” – Sở Từ Mộ rút tay khỏi tay Hàn Vũ Dương – “Đúng là mặc quần áo trắng.”

“Nhất định là Nặc Nhi, khẳng định là Nặc Nhi.” – Hàn Vũ Dương vẻ mặt kích động thì thào.

Sở Từ Mộ xột xa trong lòng, hân có thể thấy được trong mắt chàng trai trước mặt có một tình yêu cổ chấp mà cuồng nhiệt say đắm – “Xin thứ cho tại hạ nhiều chuyện, không biết vị cô nương mà Hàn huynh muốn nói tới là một cô gái như thế nào, mà có thể khiến Hàn huynh ái mộ đến vậy.”

Nói đến Vu Nặc, trên mặt Hàn Vũ Dương lại hiện rõ một tình yêu sâu đậm – “Nặc Nhi là một cô gái rất xinh đẹp, thích mặc nam trang màu trắng, tính quái lạnh lợi lại thích nghịch ngợm gây chuyện, lại không như con gái bình thường hay làm bộ làm tịch, thẳng thắn chân thật, thường hay quát tháo ‘Hàn Vũ Dương, huynh họ Võ hay là họ Dương thế, sao mà ngốc đến nỗi té ngã như heo vậy’.” – Nhắc đến Vu Nặc mừng rỡ mình là heo, Hàn Vũ Dương vẫn xấu hổ cười cười.

Trong đôi mắt Sở Từ Mộ cũng mang theo ý cười, cũng chỉ có cô bé này dám mắng người ta bất kể lớn nhỏ: “Vậy Hàn huynh có từng tìm được vị cô nương kia không?”

Hàn Vũ Dương càng xấu hổ gãi gãi đầu: “Tiểu đệ bất tài, chỉ biết nàng là người Nam Việt, tên gọi Nặc Vân, hơn mười ngày trước về tới An Thành, những chuyện khác không biết gì hết, mà tiểu đệ đến An Thành đã mấy ngày, tìm nàng mà như mò kim đáy bể vậy, khó khăn thật!”

“Công tử, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên trở về dịch quán thôi.” – Hàn Vũ Dương do dự nhìn căn tiểu trúc lịch sự tao nhã.

“Hàn huynh có lòng như vậy, nhất định có thể tìm được người trong mộng, sắc trời đã muộn rồi, thứ lỗi cho tại hạ không tiễn xa được, Tòng Phong tiễn khách.” – Sở Từ Mộ thấy Hàn Vũ Dương do dự, có thể đoán được bảy tám phần ý đồ trong lòng Hàn Vũ Dương.

“Hôm nay tiểu đệ mạo muội, ngày khác ỏn thỏa sẽ tới cửa bái phỏng.” – Hàn Vũ Dương thấy đối phương đã hạ lệnh đuổi khách, cũng không muốn mặt dày mà nán lại, cũng chấp tay, mang theo tùy tùng rời đi.

Hàn Vũ Dương đi rồi, Sở Từ Mộ chậm rãi thở dài, trong lòng cũng âm ứ, vị thái tử Tây Sở này, nhân phẩm, tướng mạo hay tu dưỡng đều vào loại tốt nhất, là người đàn ông rất được, mà chính vì rất được, nên càng khiến Sở Từ Mộ âm ứ.

...

“Bạch đại gia, đã được hai tháng rồi, lò đan được của ngài luyện xong chưa vậy?” – Vu Nặc nằm trên ghế dựa, trong lòng ôm một con vật lông xù, háp háp mắt nói chuyện hết như một cụ già.

“Con bé này, con thực sự muốn chữa khỏi chân cho Tiểu Thất sao?” – Bạch lão nhân lay lay lắc lắc lò đan, hỏi ngược lại.

Vu Nặc bĩu môi: “Muốn chữa thì chữa thôi, sau này mà mất vui, thì đánh gãy chân hân cho lại ngồi xe lăn là được.”

“Chỉ e đến lúc đó con lại không nổi!” – Bạch lão nhân khinh thường nói – “Con nghĩ kỹ chưa đấy?”

“Cụ ơi, cụ cứ nói thế này con thực sự rất nghi ngờ rốt cuộc Tiểu Thất có phải cháu ngoại của cụ không nữa! Hai người trên dưới chẳng giống nhau tí nào,

ngoại trừ việc hai người đều là đàn ông ra, con thực sự không nhìn ra được hấn là cháu ngoại của cụ.” – Vu Nặc xoa xoa con vật cưng trong lòng, cực kỳ khinh thường trừng mắt nhìn Bạch lão nhân, nào có ông ngoại nào lại hy vọng cháu mình ngồi trên xe lăn cả đời chứ?!

“Hừ... con... ta là đang nghĩ cho con đấy, nếu chân nó khỏi rồi, làm thái tử, vậy sau này con biết làm sao bây giờ?” – Thực ra Bạch lão nhân lo lắng cũng đúng thôi, chỉ là lão quên mất rằng, đã là thân vương, Vu Nặc cũng không thể gả cho Sở Tiểu Thất!

Vu Nặc không thèm quan tâm nhấp một cái: “Thế thì sao nào? Dù sao cũng không được, chi bằng chữa khỏi chân cho hấn, đồ phải thấy hấn ngồi thui thui trên xe lăn đến là đáng thương nữa.” – Nói xong câu này Vu Nặc cũng mặc kệ Bạch lão nhân, nhắm mắt ngủ.

Lại qua mấy ngày.

“Lão nhân, kỳ hạn tới rồi, thuốc đã xong chưa?”

“Còn thiếu chút nữa!”

Nghe Bạch lão nhân trả lời, Vu Nặc trừng mắt nhìn lão, liễu mạng trừng mắt, cảm thấy ông già này đang cố tình câu giờ đây mà.

Lại mất thêm chút thời gian.

“Lão nhân, quá thời hạn rồi, ngài còn không luyện xong, con lấy hết cả đồng đan dược ngài luyện mười năm này làm kẹo ăn luôn.” – Vu Nặc miễn cưỡng uy hiếp.

“Nói nhảm, ta sớm đã giấu kỹ rồi.” – Bạch lão nhân đắc ý đảo dạt trả lời.

Vu Nặc quơ quơ một bình nhỏ màu xanh, nhử mảy nói: “Chao ôi, nghe tiếng thôi đã biết thứ này nhất định ăn rất ngon.”

Nụ cười đắc ý của Bạch lão nhân bị đứng hình khi nhìn thấy chiếc bình nhỏ màu xanh trong tay Vu Nặc, ngây người, nhẩn mảy, gào khóc: “Tiểu Ly mảy là cái đồ súc sinh ăn cây táo rào cây sung!”

Quả cầu bông trong lòng Vu Nặc giật giật, đôi mắt nhỏ đảo quanh, rất là vô tội nhìn Bạch lão nhân.

Vu Nặc cười rất đắc ý, Bạch lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ thêm hai ngày nữa.”

Hai ngày sau, Vu Nặc ôm Tiểu Ly ngồi cạnh bên cạnh lò đan, nhìn lửa trong lò dần dần lụi tắt: “Lão nhân, cái Ngưng Đan gì gì đó này của ngài có hiệu quả không đây?”

Bạch lão nhân cả giận, trừng mắt nhìn Vu Nặc, rồi phản ứng lại ngay: “Tất nhiên là có hiệu quả, nhưng đan dược phải được lấy ra vào giờ Hợi, hơn nữa phải dùng thuốc trong vòng hai mươi tư canh giờ kể từ khi lấy đan dược khỏi lò đan, thời gian dùng càng muộn, hiệu quả càng kém, sau hai mươi tư canh giờ Lãnh Ngưng Đan sẽ mất đi dược hiệu.”

Nghe Bạch lão nhân trình bày, Vu Nặc có một ý nghĩ xúc động muốn đâm chết người ngay tại lò đan, hai mươi tư canh giờ, hôm trước mình phải chạy ba ngày hai đêm mới tới được núi Ngọc La, mặc dù trên đường cũng có dừng lại nghỉ ngơi, nhưng mà muốn trở lại An Thành trong vòng hai mươi tư canh giờ, họa chẳng phải biết bay!

Vu Nặc trừng mắt nhìn Bạch lão nhân: “Chẳng lẽ ngài muốn con khiêng hai cái lò của ngài về theo sao?”

Bạch lão nhân gãi gãi đầu, khả khả cười gượng: “Chu Nhi, ra đây nào!”

Một bên cửa chọt thò ra một cái đầu nhỏ, loáng cái cả thân hình cũng xuất hiện, là một con chim hồng tước toàn thân lửa đỏ.

Vu Nặc mừng rỡ, vội sấn tới, – “Bạch lão nhân, ngài kiếm đâu ra con chim hồng tước này thế? Con chim này thật là lớn nha!”

Ánh mắt Vu Nặc nhìn chim hồng tước chả khác nào đang nhìn gà nướng, con chim hồng tước sợ tới mức trốn vào dưới tấm áo choàng của Bạch lão nhân, làm cho Vu Nặc cười mãi không thôi.

“Con bé này, đừng có chọc Chu Nhi, lát nữa ta để cho Chu Nhi đưa con về, con mà chọc nó, nó... mà... bực... mình, nó ném con xuống từ trên cao, ta cũng không cứu được đâu nhé!” – Bạch lão nhân cười đến là đáng khinh.

Vu Nặc dẫu mô uy hiếp nói – “Nó mà dám quăng con xuống, chắc chắn là ngài xui khiến rồi, ngài lo mà gói ghém đồ đạc đi kéo Ngọc lão nhân đến phá tan cái miếu rách này đây!”

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bởi Vì Hiểu Huỳnh

Tốc độ của chim hồng tước thật không phải loại vừa, Vu Nặc chỉ cảm thấy một trận gió ầm ầm thổi qua, sau đó đã nhận ra mình đang ở trong An Thành rồi, nhìn sắc trời, đại khái chỉ tốn nửa canh giờ.

Chim hồng tước là linh thú, rất đáng yêu, cọ cọ vào bàn tay Vu Nặc, đôi mắt xoe tròn nhìn đắm đắm vào Vu Nặc. Vu Nặc tươi cười lấy ra một chiếc bình nhỏ, chim hồng tước vui vẻ reo lên một tiếng, há miệng ngậm lấy chiếc bình, lại cọ cọ tay Vu Nặc rồi bay đi không ngoảnh lại.

Vu Nặc lén lén vào Mãn Đình Trai, phủ đệ của Sở Từ Mộ được hán tự mình đặt tên, phủ đệ không lớn, đủ loại hoa thơm cỏ lạ, Vu Nặc lại có cảm giác thật là quanh quẩn, cả phủ đệ chẳng có mấy hạ nhân.

Trong thư phòng bên mái đồng vẫn còn sáng đèn, Vu Nặc nhẹ nhàng mò sang, thấy Sở Từ Mộ đang ngồi lặng lẽ một mình, nhảy qua cửa sổ vào trong.

Sở Từ Mộ chợt ngửi thấy một làn hương lan quen thuộc, ngẩng đầu nhìn đã thấy Vu Nặc đang mỉm cười đứng trước mặt mình.

“Trở về rồi à?” – Sở Từ Mộ ôn hòa cười.

“Trở về rồi đây.” – Vu Nặc cười đáp lại – “Đi phòng ngủ của huynh thôi, tôi có việc tìm huynh.”

Sở Từ Mộ bỗng đỏ bừng cả mặt mũi, đi phòng ngủ, có việc... nghe thế nào nghĩ thế nào cũng thấy đây là một câu nói thực là mờ ám – “Nói luôn tại thư phòng đi.” – Sở Từ Mộ chợt thấy khi mình nói câu đó rất là chột dạ!

Vu Nặc lại không trả lời – “Anh ra đây đi.”

“Nặc cô nương có chuyện gì phân phó?” – Ảnh thực cung kính xuất hiện trong thư phòng.

“Mang ba người thân thủ mạnh mẽ tới phòng ngủ của Tiểu Thất, mặt khác tìm người tin cậy đun ba thùng nước thật lớn, mang nước đã đun đến phòng ngủ đi, càng nhanh càng tốt.” – Ảnh gật đầu lui ra ngoài, Vu Nặc vòng tay bế Sở Từ Mộ lên.

“Nặc Nhi, mau buông ta xuống, hôm ấy... chuyện nàng ôm ta chạy khắp hoàng cung đã bị phụ thân nàng biết được, chỉ sợ nàng về nhà sẽ bị trách phạt, mau buông ta xuống thôi.” – Sở Từ Mộ đỏ mặt nhăn nhó, thực ra trong lòng vẫn rất là vui sướng, nhưng lại có chút e ngại.

Vu Nặc cười nhìn Sở Từ Mộ, vẫn bế hắn đi ra ngoài – “Phòng ngủ ở đâu vậy?”

“Nàng... nàng buông ta xuống, ta đưa nàng đi.” – Ôi, lời vừa nói ra, ngay cả Sở Từ Mộ cũng tự nhận thấy mờ ám.

Vu Nặc cười, ôm Sở Từ Mộ đi về phía ánh đèn đầu sáng nhất – “Tiểu Thất, tôi muốn chữa khỏi chân cho huynh, huynh có bằng lòng không?”

Sở Từ Mộ ngây người, từ sau khi Vu Nặc xuất hiện, luôn mang đến cho mình những niềm vui bất ngờ, khiến mình sững sốt không thua bất kỳ ai – “Sao có thể?!”

“Huynh không muốn tôi cũng cưỡng ép chữa cho khỏi chân huynh.” – Vu Nặc cũng không nhiều lời với hắn, dùng ngữ khí bá đạo nói, rồi lại nở nụ cười rất là ác – “Hơn nữa, tôi muốn cưỡng ép, huynh cũng không phản kháng được.”

Trong lời nói chẳng biết có mang thêm ẩn ý gì không, Sở Từ Mộ chỉ cảm thấy mặt mình đã đỏ đến mức không thể đỏ hơn.

Bốn người Ảnh mang tới đã đứng chờ trong phòng ngủ của Sở Từ Mộ, Vu Nặc ôm Sở Từ Mộ, đảo mắt qua mặt bốn người kia, sau đó cười nói: “Tiểu Thất, huynh có một đám từ sĩ thật tốt.”

Vu Nặc ôm Sở Từ Mộ đặt lên giường: “Đoạn cốt tái sinh, huynh phải chuẩn bị tinh thần cho tốt, tái sinh so với đoạn cốt còn đau đớn hơn gấp trăm lần.”

Nghe được lời Vu Nặc nói, trong mắt bốn người kia ánh lên một tia khác thường, rốt cuộc thì họ đã biết vì sao Vu Nặc phải gọi họ tới.

“Ba người các ngươi canh chừng Tiểu Thất, đừng để huynh ấy gãy dựa nhiều quá, Ảnh phụ trách đánh ngất Tiểu Thất, như vậy cảm giác của huynh ấy sẽ giảm đi rất nhiều.” – Vu Nặc vặn vẹo cổ tay – “Ta sẽ đánh nát xương đùi Tiểu Thất.”

Khi Vu Nặc nói vậy, Sở Từ Mộ chỉ cảm thấy rung mình, nhìn không được lui vào phía trong giường.

“Bắt đầu thôi, càng để lâu, được hiệu lại càng kém” – Vu Nặc điểm nhẹ đầu ngón tay, hai tay đã nhanh chóng điểm các huyệt vị ở hạ thân Sở Từ Mộ.

“Ừm.” – Sở Từ Mộ cũng không cảm thấy đau đớn gì nhiều, Vu Nặc cong bàn tay, nắm theo sườn hai chân, bởi ngồi xe lăn đã lâu nên hai chân Sở Từ Mộ đã có dấu hiệu teo tóp.

“Răng rắc răng rắc” – Đùi Sở Từ Mộ truyền tới những âm thanh vỡ vụn.

Một khắc sau, Vu Nặc thở nhẹ ra một hơi, giải khai các huyệt vị ở hạ thân Sở Từ Mộ. Lực đạo để đánh nát xương đùi rất quan trọng, nếu mạnh quá, xương cốt vỡ hết, còn nhẹ quá, thì lại phải chịu thêm đau đớn lần nữa, vì xương đùi của Sở Từ Mộ mảnh mai lại yếu ớt, cho nên Vu Nặc không dùng quá

nhiều lực là được, nắm lấy miệng Sở Tử Mộ nhét vào viên Lãnh Ngưng Đan mà Bạch lão nhân đã luyện.

Đan được vừa vào bụng, Sở Tử Mộ chỉ cảm thấy một luồng khí nóng không biết ở đâu chạy tán loạn, luồng khí nóng chạy khắp toàn thân vẫn không có lỗi ra bên theo gân mạch lao xuống phía thân dưới.

“Ummm... a...” – Sở Tử Mộ nhin không được rên nhỏ, chỉ cảm thấy dưới đùi đã lâu không cảm giác giờ đang truyền tới những cơn đau bỏng rát, được lực mạnh mẽ đang hung hăng xé rách gân mạch.

Vu Nặc nhận ra từ sau khi thuốc có hiệu lực, trong mắt hiện lên một tia đau đớn, có thể giúp được gì nàng đã giúp rồi, còn lại chính là hắn có thể vượt qua được không, đây mới là điều quyết định.

Vu Nặc xoay người lấy từ trong lòng ra một cái bình sứ, nhỏ bốn năm giọt trong bình vào thùng nước, hơi nước bốc lên, trong phòng ngửi tràn ngập một mùi hương mát lạnh, khiến người ta thần thanh khí sảng.

Sau đó lại lấy ra một bình sứ màu đen, cũng nhỏ bốn năm giọt vào thùng nước thứ hai.

Khi cả phòng ngập tràn hương thuốc và hương hoa, Sở Tử Mộ đã đau đớn ngắt đi tới tám lần. Khuôn mặt tái nhợt không còn một tí huyết sắc còn chưa nói, mà hắn vẫn cắn chặt răng, chỉ thỉnh thoảng rên vài tiếng.

Vu Nặc nhìn Sở Tử Mộ quật cường, tràn đầy đau xót: “Tiểu Thất, cắn tay tôi đi, đừng cắn răng mình nữa, sau này khỏi chân rồi, tôi không muốn lại phải đi tìm người chữa răng cho huynh.”

Sở Tử Mộ mở mắt nhìn Vu Nặc, miễn cưỡng nhếch nhếch khóe miệng: “Nặc Nhi, đều là chuyện sau này nàng còn đùa ta làm gì.”

“Công tử, cắn tay thuốc hạ đi, thuốc hạ da dày thịt béo, cắn cũng không sao.” – Ảnh nhìn Sở Tử Mộ quật cường vậy cũng không đành lòng.

Sở Tử Mộ lại quay đầu đi, cổ nén đau, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn.

“Thật là một con người quật cường.” – Vu Nặc hơi hơi thở dài nói, cởi áo choàng của mình mạnh mẽ nhét vào miệng Sở Tử Mộ, thấy mấy người kia sững sốt, cũng không phản ứng lại.

Quá trình nối xương sinh cơ giằng co suốt hai canh giờ, chờ đến lúc được lực tan bớt, đã tới gần giờ tỵ, mấy người bọn Ảnh đã bị ép đến kiệt sức từ lâu.

“Các người nghỉ ngơi trước đi, giờ đã không còn gì đáng ngại, có ta ở đây là được.” – Ảnh do dự, nhưng vẫn gật đầu, mang ba người kia rời đi.

Vu Nặc nhìn Sở Tử Mộ nằm trên giường mặt không còn huyết sắc, cũng không cởi quần áo ra, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Sở Tử Mộ, đặt hắn vào thùng nước đã chuẩn bị sẵn đầu tiên.

Ngâm trong thùng nước thứ nhất một khắc, rồi lại đổi sang thùng nước thứ hai, ngâm trong thùng thứ hai nửa canh giờ xong, Vu Nặc lại ôm Sở Tử Mộ tới thùng nước thứ nhất.

Cứ như vậy, ngâm đi ngâm lại trong hai cái thùng ba lần, hai giờ sau, Vu Nặc ôm Sở Tử Mộ từ thùng nước thứ hai ra đặt vào thùng nước thứ ba, sau đó tựa đầu vào bên thùng nặng nề ngủ.

Khi những tia nắng ban mai ảm áp tràn vào trong phòng, Sở Tử Mộ sau một đêm căng thẳng cuối cùng cũng chậm chạp thở ra một hơi, thìn thấy Vu Nặc tựa vào bên thùng nước ngủ, ánh sáng vàng tươi ảm áp bao phủ khuôn mặt nàng, Sở Tử Mộ đột nhiên nở nụ cười.

“Nặc Nhi...” – Vu Nặc ngủ nhưng vẫn cảnh giác, nghe có người gọi mình, liền lập tức tỉnh dậy, tỉnh lại thấy Sở Tử Mộ đang đỏ mặt nhìn mình.

Vu Nặc cười trừng mắt nhìn – “Hôm qua tôi cũng không có sàm sỡ huynh đâu nhé!”

Nghe Vu Nặc nói vậy, mặt Sở Tử Mộ càng đỏ hơn, Vu Nặc lại càng ngạc nhiên nhận ra, Sở Tử Mộ không chỉ đỏ mặt mà cả người cũng đang đỏ rần rần lên.

Vu Nặc thấy Sở Tử Mộ đã xấu hổ không chịu nổi, vội che miệng cười nói: “Khụ... bây giờ cảm thấy chân thế nào?”

Sở Tử Mộ sờ sờ chân: “Ngồi đã tê rần...”

“Haha...” – Tiếng cười của Vu Nặc thật là trong trẻo – “Huynh đáng yêu thật ấy Tiểu Thất à, có cảm giác tê chứng tỏ chân huynh đã ổn rồi, ngâm thuốc cả đêm, nghỉ ngơi thêm mấy hôm nữa là được, ổn rồi thì tôi về nhà trước đây!” – Vu Nặc vỗ vỗ cánh tay đã hơi tê, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Nặc Nhi, đừng...” – Sở Tử Mộ nói nửa chừng vẫn phải cố gắng nuốt vào chữ “đi”, Sở Tử Mộ bây giờ, ngay cả khí lực để nâng tay cũng không có, Vu Nặc mà không ôm hắn ra, hắn ngâm trong này cả ngày luôn.

Vu Nặc cười khế, đi đến bên giường, rút lấy kiện trường bào, ôm Sở Tử Mộ từ trong nước ra, lấy áo choàng kia bọc lấy, ôm Sở Tử Mộ đến bên giường – “Lau khô thân mình, thay quần áo sạch sẽ, ngủ một giấc thật ngon nhé.” – Vu Nặc nhẹ nhàng nói bên tai Sở Tử Mộ.

“Nặc Nhi... Vì sao muốn chữa khỏi chân cho ta?” – Sở Tử Mộ khó hiểu, cho đến lúc này hắn mới nhớ hỏi Vu Nặc điều này.

Vu Nặc cười sáng lạn, đưa ra một đáp án thật giản đơn mà kiên định: “Bởi vì hiểu huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chỉ Là Yêu, Chỉ Có Thể Yêu

Tháng tư hoa hải đường đã nở dày đặc trên cành, Vu Nặc và Vu Duy ngồi thả câu trên một cái bè trúc bên Kính Hồ.

Vu Duy nhìn bè trúc mà lòng phiền muộn, theo lời Vu Nặc thì phương tiện tốt nhất để nổi trên hồ là bè trúc, tất nhiên cũng là cảnh giới cao nhất để thả câu.

Vu Duy nghĩ nát óc cũng không lý giải được, bè trúc với thả câu thì liên quan gì chứ?!

Vu Nặc lắc lắc cái giỏ đựng cá: “Nhiều cá thế này là mình chứng tốt nhất!”

Vu Duy cuối cùng cũng đành phải chịu thua kiểu ngụy biện đầu vào đấy của Vu Nặc.

“Nặc Nhi, muội chữa khỏi chân cho Thất điện hạ, có khi nào hối hận không?” – Vu Duy làm như lơ đãng hỏi.

Vu Nặc nắm chắc cần câu, hơi ngả người về phía sau, uể oải đuổi người: “Tam ca đang muốn nói chuyện hoàng đế lão ca muốn phong Sở Tử Mộ làm thái tử ấy à!”

“Nặc Nhi, ý tam ca là, cho dù muội có quyết định thế nào, tam ca vẫn luôn ở bên muội.” – Trên khuôn mặt tuấn tú của Vu Duy hiện ra vẻ kiên nghị hiếm có. Hắn muốn bảo vệ muội muội duy nhất này, không để nàng phải chịu một chút tổn thương thua thiệt nào hết. Hoàng quyền, tổ huấn là cái gì chứ! Trong mắt hắn, chỉ có cô em gái này mới là quan trọng nhất!

Vu Nặc bỗng quăng cần câu trong tay đi, vồ lấy vai Vu Duy cười lớn: “Tam ca đang lo muội gả cho thái tử tương lai phải chịu thiệt thòi sao? Chao ôi, cũng phải thôi, hậu cung của hoàng đế ca ca to vĩ đại luôn, nghĩ lại vị thái tử tương lai này, mai sau lên lên ngôi, hậu cung cũng phải khổng lồ như vậy ấy!”

Vu Duy vờ giận nói: “Muội mà dám gả vào hoàng gia, tam ca là người đầu tiên chặt đứt chân muội!”

“Xí,” – Vu Nặc dựa vào lưng Vu Duy cười ha hả – “Huynh có mà càng không nỡ ấy!”

Sắc mặt Vu Duy bỗng trầm tĩnh lại – “Nặc Nhi, tam ca không muốn muội chịu thiệt thòi.”

“Tam ca đừng lo, muội sẽ không để mình phải thiệt thòi đâu, muội muội này của huynh kiếp này nhất định sẽ kiếm được một chàng trai tốt nhất trên đời, đến lúc đó tam ca nhất định sẽ phải ghen tị với muội, ha ha...” – Vu Nặc ôm cổ Vu Duy, tình nghịch cười lớn.

“Nha đầu thối nghịch ngợm này, muội mà tìm được chàng trai tốt, tam ca vui còn chẳng kịp chứ sao lại ghen tị!” – Vu Duy xoa đầu Vu Nặc, trong mắt tràn đầy yêu chiều.

“Tam ca, chúng ta đi Thiên Hương Lâu đi, hôm nay câu được nhiều cá thế này, bảo đầu bếp của Thiên Hương Lâu làm một mâm toàn cá nhé!” – Vu Nặc kéo Vu Duy, lôi bằng được tới Thiên Hương Lâu.

Mặc dù đã qua giờ cơm trưa, nhưng Thiên Hương Lâu vẫn còn khá náo nhiệt, hết bàn nọ đến bàn kia đều kín người ngồi.

“Tiểu nhị, kêu nhà bếp làm một mâm toàn cá này mang đến Mai viên.” – Vu Duy đưa giỏ cá trong tay cho tiểu nhị, tùm tùm cười nói.

Tiểu nhị thụ sủng nhược kinh đón lấy giỏ cá, hớn hờ bước đi.

“Tam ca, sao anh chàng tiểu nhị quán này lại có bộ dáng thụ sủng nhược kinh như thế? Chẳng lẽ huynh là đầu bài của Thiên Hương Lâu này?” – Vu Nặc nhìn về mặt cung kính của tiểu nhị, càng thấy khó hiểu.

Vu Duy gõ đầu Vu Nặc một cái – “Con bé này nghĩ linh tinh cái gì thế, Thiên Hương Lâu này là sân nghiệp của nhị ca đấy.”

“Địa bàn của nhị ca cơ đấy! Nhị ca oách thật, vậy địa bàn của tam ca ở đâu?” – Vu Nặc cười rạng rỡ.

Ở Vu gia, sẽ chọn lựa trong những người con trai lấy một người kế thừa tước vị, những người còn lại không được can dự vào quốc sự nữa, mà phải tự xây dựng sự nghiệp, Vu gia và nước Nam Việt sẽ không can thiệp. Đến lứa của Vu Nặc đây, hai vị ca ca của Vu Nặc đều không quan tâm đến chính sự, chỉ có đại ca Vu Khải từ nhỏ đã yêu thích binh pháp, đến tác phong hành sự cũng rất giống Vu Khiếu Thành, cho nên tước vị quốc công đời tiếp theo của Vu gia sẽ giao cho Vu Khải. Cũng chính vì vậy huynh đệ họ không có tranh giành nhau, cho nên tình cảm huynh đệ vô cùng tốt.

“Muốn xem đĩa bàn của tam ca cũng được, chờ lát nữa ăn xong, tam ca dẫn muội đi chơi được không?” – Vu Duy cưng chiều xoa xoa đầu Vu Nặc.

Vu Nặc chu môi, nắm lấy tay Vu Duy: “Ca, muội không phải Tiểu Ly, đừng xoa đầu muội suốt thế.”

Nhắc đến Tiểu Ly, một đám mềm mượt trắng muốt chui ra từ tay áo Vu Nặc, hấp háy đôi mắt nhỏ, nhìn Vu Nặc trông đến là tội nghiệp, nó rất buồn bực, không việc gì Vu Nặc gọi nó làm chi!

Thấy Vu Duy, Tiểu Ly hoảng hốt kêu lên một tiếng, nhảy khỏi tay áo Vu Nặc, nhào lên người Vu Duy, cọ trái cọ phải, lông trắng mượt mà cù cho Vu Duy cười đến nghẹt thở: “Nặc Nhi, con vật nhỏ này của muội nghịch ngợm thật ấy, giống hệt muội.”

“Nặc Nhi... Đúng là nàng rồi Nặc Nhi!” – Đứng sau vang lên một giọng nói reo vui, Vu Nặc chợt có một dự cảm không lành.

Vu Nặc quay đầu lại hồ hững hờ nhìn người phía sau, tiện đà bước theo Vu Duy về phía Mai viên.

“Nặc Nhi, ta là Vũ Dương đây, nàng không nhận ra ta sao?” – Hàn Vũ Dương cuống quýt trong lòng, ngăn lại Vu Nặc và Vu Duy, đã tìm kiếm khắp An Thành hơn hai tháng rồi, hôm nay rốt cuộc hắn cũng đã tìm được Vu Nặc, làm sao có thể để nàng đi như vậy chứ.

“Nhận ra, thái tử nước Tây Sở.” – Vu Nặc vừa nói vừa sáp vào gần bên Vu Duy, nghiêng nghiêng người dựa vào vai Vu Duy.

Khoe miệng Hàn Vũ Dương hơi nhếch lên, ngực len lén thở phào một cái, thầm nghĩ, may mà không chối bỏ: “Vậy cũng nên đáp lại một tiếng mới phải chứ!”

“Tôi muốn ăn cơm, không rảnh.” – Vu Nặc đưa ra một lý do đơn giản, nhưng bộ dạng kia so với một thái tử như Hàn Vũ Dương còn ngạo mạn hơn biết bao.

Vu Duy thấy Vu Nặc khó chịu ra mặt, nhưng Hàn Vũ Dương cũng là một cái đuôi cứng đầu, e là chuyện này không sao dàn xếp ổn thỏa được, đành chấp tay hướng Hàn Vũ Dương nói: “Thái tử điện hạ có thể cùng chúng tôi tới Mai viên ngồi chút không?” – Vu Duy vừa nói dứt lời, Vu Nặc đã trừng mắt nhìn hắn, liễu mạng trừng mắt thiếu điều ra tay bóp chết.

Hàn Vũ Dương cũng là một người rất biết kiềm chế, mặc dù thấy Vu Nặc vẫn bám tay Vu Duy, nhưng nhìn khuôn mặt Vu Nặc và Vu Duy rất giống nhau, nhất định không phải người yêu, liền mỉm cười gật đầu, theo chân Vu Nặc vào Mai viên.

Vừa ngồi xuống, Vu Nặc đã cố nén giận hỏi: “Nói, đến Nam Việt tìm tôi làm gì?”

“Xin Dụ để tứ hôn.” – Hàn Vũ Dương nói thẳng, thẳng đến mức khiến cảm Vu Duy muốn rớt xuống đất.

Vu Nặc lạnh lùng lườm Hàn Vũ Dương – “Xin tứ hôn sao phải dán hình tôi khắp cả thành?”

“Chỉ biết tên nàng là Nặc Vân, chẳng biết nàng là con gái nhà nào, đành phải tới nhờ Dụ để giúp đỡ.” – Hàn Vũ Dương cũng không quanh co lòng vòng, vừa cười vừa đáp.

“Xin Dụ để tứ hôn, ý tưởng cũng không tồi, đáng tiếc... hôn sự của tôi, ngài ấy không làm chủ được!” – Lời nói của Vu Nặc khiến Hàn Vũ Dương ngẩn ra.

“Vi... vì sao?” – Hàn Vũ Dương không hiểu rõ ý tứ trong lời Vu Nặc nói, nghe xong mặt mũi mù mờ.

“Chẳng tại sao cả, tổ huấn của Vu gia không cho phép kết hôn với hoàng thất, khai quốc tiên đế của nước Nam Việt sau khi biết việc này, ban cho con cháu Vu gia chúng tôi một đạo ý chỉ, hôn sự của con cháu Vu gia, vua nước Nam Việt không được can thiệp.” – Vu Nặc chậm rãi phe phẩy chiếc chén trong tay, thờ ơ nói.

Thoáng chốc, Hàn Vũ Dương ngây ra hoàn toàn, cho đến giờ hắn vẫn không ngờ tới Nặc Vân mà mình quen biết bao lâu nay là con cháu Vu gia! Vu gia ở nước Nam Việt có chiến công hiển hách, tổ huấn của Vu gia hắn cũng đã từng nghe đến, lúc ấy chỉ cười cho qua, nhưng hôm nay, tổ huấn này tựa như một lần ranh không thể vượt qua vất ngang trước mặt hắn.

Hắn chợt nhớ Ngọc Khanh Tử đại sư khi say rượu từng nói một câu “Ai có được Nặc Vân là có được cả thiên hạ”, mà lúc này, hắn cuối cùng mới hiểu được hàm nghĩa của câu nói kia! Người của Vu gia, là nhân tài trời phú! Văn võ toàn tài, biết trị quân, lại biết cầm quân, thiên hạ, đối với bọn họ mà nói, chỉ là vật trong lòng bàn tay!

“Làm sao... làm sao có thể...” – Hàn Vũ Dương cúi thấp đầu, thần sắc ảm đạm, bàn tay rơi xuống đụng phải miếng ngọc bội dắt bên hông, ngọc bội chạm vào tay lạnh lẽo, Hàn Vũ Dương nắm chặt tay theo bản năng, có điều, lòng bàn tay từ lâu đã đầm mồ hôi.

“Nặc Nhi, nàng cũng đã ở Tây Sở nhiều năm... chúng ta quen thân cũng vài năm... nàng... có bằng lòng gả cho ta không?” – Hàn Vũ Dương ngẩng đầu, nhìn Vu Nặc bằng ánh mắt mong chờ.

“Vũ Dương, tôi đã nói rồi, Vu gia có tổ huấn không được kết hôn với hoàng thất.” – Vu Nặc lắc đầu, khẽ nhấp một ngụm trà thơm, trả lời cực kỳ giản đơn.

“Nếu không có tổ huấn, nàng có bằng lòng không?” – Hàn Vũ Dương hỏi lần nữa.

Hàn Vũ Dương không phải một chàng trai dễ bỏ cuộc, đức tính bền gan vững chí đã từng khiến cho Vu Nặc cũng cực kỳ bội phục, mà lúc này, lại khiến cho Vu Nặc khó xử.

Vu Nặc đứng dậy chậm rãi đi đến bên cửa sổ, hơi dựa mình lên song cửa, nhìn xuống sân ngập sắc hải đường, khẽ cười đáp: “Không muốn.”

Lần thứ hai Vu Nặc trả lời đã khiến Hàn Vũ Dương sững sốt: “Vì sao?”

“Mặc dù để vương các triều đại nước Tây Sở đều có quy định một hậu một phi, nhưng huynh nghĩ Vu Nặc tôi đây sẽ chấp nhận cùng chung một chồng với những cô gái khác sao?!” – Vu Nặc nhếch miệng quay đầu lại nhẹ nhàng nhìn vào mắt Hàn Vũ Dương, khẽ nở một nụ cười mang cốt cách thanh cao khí chất ngạo nghễ của nàng thể hiện ra toàn bộ.

Nụ cười nhẹ nhàng kia, Hàn Vũ Dương chưa bao giờ được thấy, cốt cách thanh cao, khí chất ngạo nghễ, khiến hắn thất thần trong giây lát.

“Ta có thể lấy giang sơn làm sinh lễ, hứa cho nàng một đời phồn hoa, cả đời chỉ yêu thương một mình nàng!” – Hàn Vũ Dương nói, hùng hồn danh thép, cho dù thanh cao, cho dù ngạo nghễ, thì sao chứ, nàng vốn không phải chìm hoàng yến trong lồng, nhưng hắn có thể cho nàng một đời phồn hoa, có thể theo nàng xông pha trận mạc, có thể theo nàng tiểu ngạo thiên hạ!

Chẳng vì sao cả, chỉ đơn giản là hắn yêu người con gái trước mắt này, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã biết mình yêu nàng, một người con gái không thể không yêu.

Lấy giang sơn làm sinh lễ, khí phách biết nhường nào, không thể phủ nhận, lời của Hàn Vũ Dương đầy sức thuyết phục, đã là con gái thì khó mà cưỡng lại được, nhưng Vu Nặc chỉ cười nhạt một tiếng: “Lấy giang sơn làm sinh lễ thì sao? Vu Nặc tôi đây chẳng bao giờ muốn có giang sơn!”

... Trước lời nói của Vu Nặc, Hàn Vũ Dương một lần nữa ghen lời.

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Vũ Dương mới nhận ra, hắn yêu nàng, nhưng cho tới giờ hắn không hề biết nàng mong muốn điều gì!

“Vũ Dương, huynh đã không biết lựa chọn thế nào, thì để tôi quyết định là được rồi, tương lai huynh sẽ là một vị vua rất tốt, mà tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, huynh, có hiểu không?” – Vu Nặc quay người lại, nghiêm túc đến lạ nói.

“Nặc Nhi...” – Nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Vu Nặc, Hàn Vũ Dương thoáng chốc thất thần.

Vu Nặc không hề cho... Hàn Vũ Dương một cơ hội nào nữa, khẽ cười bám lấy cánh tay Vu Duy rồi đi khỏi Mai viên.

“Nàng, không muốn giang sơn!” – Nhìn bóng lưng Vu Nặc rời đi, Hàn Vũ Dương lẩm bẩm nói nhỏ – “Vậy nàng muốn cái gì?”

Thì ra, hắn chưa từng hiểu được nàng, cho dù đã quen biết nàng nhiều năm như vậy!

Trở về từ Thiên Hương Lâu, Hàn Vũ Dương cứ ngờ ngợ ngẩn ngẩn, tự nhốt mình trong phòng.

Lựa chọn, rốt cuộc đành rời đi, giang sơn và mỹ nhân, hắn mong cả hai đều thuộc về mình, lại quên rằng cá và gấu chẳng thể cùng tồn tại, một người con gái như Vu Nặc, chung quy cũng chỉ là một vị khách đi ngang qua đời hắn mà thôi.

Yêu, sâu sắc mấy cũng chỉ có thể lặng lẽ chôn sâu tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tri Âm Gặp Rượu Ngàn Ly Thiếu

Nước Nam Việt hạ tuần tháng tư, tiết trời càng ấm áp hơn, gió xuân tấp lên mặt, ấm áp vui tươi.

Bỏ đi áo choàng nặng nề, Vu Nặc sớm đang đổi sang áo bào trắng nhẹ nhàng đơn giản, mái tóc dài như thác được buộc đơn giản bằng một sợi dây đen, giản đơn mà rực rỡ, như mỗi nụ cười của nàng, trong trẻo tới tận đáy mắt.

Cả ngày hôm nay, Vu Nặc ngồi thả câu một mình trên bè trúc, nắng ấm tháng tư chiếu đến làm Vu Nặc buồn ngủ, nắm cầm câu trong tay, ngả mình vào ghế dựa ngủ quên, để cho một mình Tiểu Ly hớn hờ chạy qua chạy lại trên bè trúc, Tiểu Ly sinh ra và lớn lên trong núi sâu, chưa từng thấy hồ nước bao giờ, lần đầu thấy hồ nước đã hào hứng như con khi con không an phận vừa nghịch nước vừa lăng xăng.

“Chi~~~~~” – Tiểu Ly bỗng kêu lên một tiếng, thánh thót như chim hót, Tiểu Ly nghịch ngợm bị rút khỏi bè trúc, chặt vật mãi mới leo lên được, ầm ức lắc mình rũ nước.

Vu Nặc mở mắt ra nhìn thấy vẻ nhón nhác của Tiểu Ly bèn bật cười, rút chiếc khăn sạch ra lau nước trên người cho Tiểu Ly, Tiểu Ly cúi tiết, tránh đi, nghiêng rặng nghiêng lợi đập đôi chân nhỏ xuống bề trúc, đập bề trúc cho hả giận, làm như bề trúc đẩy nó xuống nước vậy.

Vu Nặc nhìn không được cười to: “Tiểu Ly ngốc nghếch, không phải bề trúc làm mày rơi xuống đâu, là bề trúc của chúng ta có thêm một người leo lên, bề trúc bị đập dềnh, nên mày mới rơi xuống đây.”

Tiểu Ly dường như hiểu được lời Vu Nặc nói, trừng đôi mắt xoe tròn như ngọc trai nhìn cái kẻ vừa leo lên bề trúc kia – “Chiììì” – Tiếng kêu của Tiểu Ly tất nhiên yếu đi rất nhiều, có vẻ đang dò hỏi đối phương là ai.

Người đứng đầu kia của bề trúc mặc trường bào màu lam, eo quấn một dải lụa màu vàng kim, tay phe phẩy quạt ngọc, một công tử phong độ ngời ngời: “Nặc Nhi, ngày mai ta sẽ rời đi.”

“Cho nên hôm nay mới tới gặp tôi một chút phải không?” – Vu Nặc ôm lấy Tiểu Ly vuốt ve lông nó, nhẹ nhàng cười nói.

Khỏe miệng Hàn Vũ Dương nở một nụ cười, hần nhìn người con gái trước mắt này, yêu đến tận xương tủy, nhưng chỉ có thể chôn giấu thật sâu: “Nặc Nhi, sau này có tới Tây Sở nhất định phải tới thăm ta nhé.”

“Nhất định rồi.” – Vu Nặc tùm tùm cười quơ quơ khối ngọc bội màu mực được Hàn Vũ Dương tặng cho, nhìn Hàn Vũ Dương sức tình – “Đi thôi, ngày mai huynh đi rồi, hôm nay chúng ta đi Thiên Hương Lâu uống một chén được không?”

Hàn Vũ Dương gật đầu cười, Vu Nặc lại phát hiện ra khi hần cười, khỏe mắt tràn ra một tia sáng.

Nhìn Hàn Vũ Dương cười, Vu Nặc cuối cùng cũng thở dài, yêu, bắt đầu thì dễ, mà buông tay mới khó khăn. Cũng như Hàn Vũ Dương, cũng như chính nàng đây.

Chàng trai như ngọc kia, đôi mắt sáng như sao trời của chàng, nụ cười trước sau như một của chàng, cho dù chàng có chôn giấu sâu hơn nữa thì sao chứ? Bao lâu đi chăng nữa có gặp lại, nàng vẫn liếc mắt đã có thể nhìn thấu chàng.

Đôi mắt sáng trong kia, có ẩn sâu dã tâm của chàng, có khí phách chàng vẫn luôn cố che giấu.

Nàng không biết, mình chữa khỏi chân cho chàng, chàng có thể nào từ bỏ bá nghiệp của chàng; nàng không biết, chàng có thể nào vì mình mà bằng lòng quy ẩn sơn lâm, sống một cuộc sống bình dị giản đơn.

Nhưng nàng không ôm quá nhiều hy vọng với chàng, có lẽ vì nàng quá hiểu chàng!

Nàng hiểu chàng muốn gì, nàng cũng hiểu, ngoại trừ chữa khỏi chân cho chàng, mình chẳng thể làm gì cho chàng nữa!

Ngẩn ngơ trong chốc lát, Vu Nặc lại chợt nhón miệng cười, từ lâu chàng vẫn cự tuyệt mình, đã vậy, nàng việc gì phải tơ tưởng làm chi?!

Buông tay thôi, như Hàn Vũ Dương vậy!

Vu Nặc cười lớn vỗ vai Hàn Vũ Dương nói: “Vũ Dương, huynh là thần tượng của tôi!”

Hàn Vũ Dương đờ đẫn, chẳng hiểu ra làm sao.

Hàn Vũ Dương và Vu Nặc sóng vai bước vào Thiên Hương Lâu.

Hiếm khi Vu Doãn có mặt tại lầu như hôm nay, chấp tay hướng Hàn Vũ Dương nói: “Thái tử điện hạ ghé chân, thực là vinh hạnh cho kẻ hèn này quá!”

“Vũ Dương, đây là nhị ca của tôi” – Vu Nặc lắc lắc tay Vũ Doãn, nhìn về nói chuyện nho nhã hiếm có của Vu Doãn bèn trêu chọc – “Chao ôi, hôm nay nhị ca ăn nói mượt quá đi! Đi Mai viên, đi Mai viên thôi!” – Vu Nặc giơ lên Tiểu Ly còn hơi ướt trong tay, lúc lắc trước mặt Vũ Doãn.

Hàn Vũ Dương cười đáp lễ: “Không có chi, Vũ Dương có thể nào gọi huynh là nhị ca giống Vu Nặc không?”

Vu Doãn nhìn chàng trai trước mắt này, mặt mày như ngọc, khí chất trầm ổn, kín đáo không khoa trương, thậm chí thiện cảm: “Nặc nhi nhà chúng tôi thật là có phúc!”

Hàn Vũ Dương nhìn con vật nhỏ trông như con báo con lông trắng mượt mà trong lòng, nhớ tới bộ dạng tức giận của nó trên bề trúc hôm nay liền không nhịn được cười: “Nặc Nhi, bảo bối này của nàng là con gì vậy, thật là đáng yêu.”

“Một loại linh thú tên là Phì Phì, tôi tốn bao nhiêu nước bọt mới lừa được nó về đây đây.” – Vu Nặc làm mặt quỷ trêu Tiểu Ly, làm nó kêu ré lên “Chiììì... chiììì...”

Vu Doãn cười to: “Con bé này, đến cả linh thú như này mà muội cũng lừa về được, mồm mép muội thật không vừa!”

“Lừa đảo tính làm gì, cướp đoạt mới là chính đạo, khiến cho người bị cướp rõ ràng đau lòng, vẫn phải tươi cười dâng bảo bối cho mình, thế mới phải

đạo chứ chẳng chơi.” – Vu Nặc liếc xéo Vu Doãn, ôi, phải dạy dỗ lại vị ca ca này mới được, thật là cổ hủ chỉ biết một là một hai là hai.

Hàn Vũ Dương chợt nhớ tới vụ cá cược bốn năm trước của mình với Vu Nặc: “Nặc Nhi, hồi trước nàng đánh cược lấy mắt của ta miếng ngọc bội, thảo nào ta cứ thấy nàng cười rất bí hiểm, xem ra nàng và Ngọc Khanh Tử đại sư toàn thích xông vào nhà người ta cướp của, lại còn thích nhìn người ta đau khổ!”

Vu Nặc bĩu môi liếc xéo Hàn Vũ Dương: “Sao lại bảo tôi vào nhà cướp của, hoàng cung nhà huynh nhiều kỳ trân dị bảo như thế, cướp của huynh một miếng ngọc bội có đáng gì.”

Hàn Vũ Dương ho khan một tiếng, vẻ mặt lúng túng nói: “Một miếng ngọc bội đúng là chẳng đáng gì, có điều miếng ngọc bội này... là vật truyền cho hoàng hậu tương lai của hoàng thất họ Hàn chúng ta...”

Vu Nặc muốn nhún cả chân, nhớ lại lúc Hàn Vũ Dương giao ra khối ngọc cứ bồn chồn không yên, Vu Nặc thấy lúc ấy thắng được dễ quá nên không nghĩ ngợi nhiều, chớp được ngọc bội là chạy biến, bây giờ nghĩ lại mới thấy bộ dạng Hàn Vũ Dương có vẻ như vừa mần nguyệt, vừa ngượng ngùng, không khỏi rùng cả mình: “Ngọc lão nhân, con nguyên rủa lão đến bữa ăn phải một cục muối thật to, mặn chết lão đi!”

Vu Nặc nhét trả miếng ngọc bội màu mực đã ngấm nghĩa chán chê vào tay Hàn Vũ Dương, giận dữ nói: “Sao lúc ấy huynh không nói cho rõ ràng!”

Hàn Vũ Dương đầy vẻ đau khổ đáp: “Ta cứ tưởng rằng nàng biết rồi...”

“Tôi bóp chết huynh Hàn Vũ Dương, đồ con heo này...” – Vu Nặc giương nanh múa vuốt kêu gào, đoạt lấy Tiểu Ly trong lòng Hàn Vũ Dương, đánh vào ngực Hàn Vũ Dương.

Hàn Vũ Dương làm ra vẻ bị thương nặng lắm

Nếu không phải lão già Ngọc Khanh Tử kia xúi Vu Nặc cướp ngọc bội của Hàn Vũ Dương, sẽ không khiến Hàn Vũ Dương làm tướng, cũng không gây ra bao nhiêu chuyện phiền phức vừa qua, nhưng Vu Nặc nào hay, cho dù không có chuyện hiểu lầm này, Hàn Vũ Dương vẫn sẽ tới tìm nàng, chỉ đơn giản vì yêu.

“Phụt.” – Vu Doãn cuối cùng cũng không nhịn được mà phá lên cười. – “Nặc Nhi, chiều này của Ngọc Khanh Tử đại sư cũng độc quá đi, không những đùa bốn muội bốn năm liền, còn khiến muội không chỉ cướp ngọc bội của người ta, mà ngay cả trái tim người ta cũng bị muội mang đi mất.”

Hàn Vũ Dương nghe vậy cũng nhịn không được bật cười.

“Không được cười! Không được cười!” – Vu Nặc vỗ bàn, cả giận nói – “Hai người xấu xa, không được cười.”

“Nặc Nhi, nàng đáng yêu như vậy, làm sao không thương cho được!” – Hàn Vũ Dương cười to nói, thở dài một tiếng, rót một ly rượu Bạch Mai.

Bầu không khí trong phòng lần nữa lắng lại một cách lạ kỳ, Vu Nặc bình tĩnh nhìn Hàn Vũ Dương, không biết nên nói gì cho phải.

“Nặc Nhi, nhị ca, hai người đều ở đây à, cả thái tử điện hạ nữa.” – Vu Duy và Vu Khiêm xuất hiện phá vỡ không khí nặng nề trong phòng.

“Gọi tôi là Vũ Dương được rồi, Vũ Dương có thể gọi tam ca, tứ ca theo Vu Nặc được không?” – Hàn Vũ Dương đứng dậy mở lời.

“Gọi tam ca cũng được, tứ ca thì bỏ đi, tôi có khi còn nhỏ hơn Vũ Dương huynh ấy.” – Vu Khiêm cười hi hi quay sang bá vai Vu Nặc, ngấm nghĩa một chút, lại nhéo nhéo, ra ngoài mấy hôm không được gặp cô em gái này, lòng đã nhớ cồn cào.

Vu Nặc phụng phịu: “Tứ ca, muội không phải Tiểu Ly, đừng có nhéo muội.”

Tiểu Ly đang bò ra bàn ăn thịt vụn nghe thấy tên mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy Vu Khiêm, kêu “Chiiii” lên một tiếng rồi nhào vào lòng Vu Khiêm, cọ hết cả thịt vụn trên mép lên người Vu Khiêm.

Vu Nặc mắt hứn, với tay tóm lấy Tiểu Ly lôi về: “Ca, muội muốn quăng Tiểu Ly đi, dám tranh giành tình cảm với muội.”

“Nha đầu thối này, thứ mắt bao nhiêu công lừa gạt chiếm về, muội có mà dám quăng đi!” – Vu Khiêm phết mũi Vu Nặc, rõ ràng là chẳng lo Vu Nặc sẽ quăng Tiểu Ly đi.

Tiểu Ly dường như hiểu được lời Vu Nặc nói, kêu “Chii chiii chiii chiii” loạn cả lên, Vu Nặc cười tà tà: “Mày có cầu xin tha thứ cũng vô ích thôi, dám tranh giành tình cảm với tao, mày chán sống rồi.” – Miệng nói, tay vẫn không ngừng nắn nắn bóp bóp Tiểu Ly, Tiểu Ly bị giầy vò mà cũng rên nhẹ nhẹ hưởng thụ.

“Được rồi, mọi người đừng làm loạn nữa, ngồi xuống ăn cơm đi, ngày mai Vũ Dương đi rồi, mà ngày mai Vu gia chúng ta cũng trở về Lâm Uyên cúng tế tổ tiên, không thể đưa tiễn, hôm nay ca ca chuẩn bị chút rượu nhạt ở đây, mấy huynh đệ chúng ta chè chén một phen nào.” – Vu Doãn cười gọi mọi người ngồi xuống.

“Đại ca có đến không ạ?” – Vu Nặc hỏi. Vu Khai vẫn luôn bận việc quân cơ, chẳng thể phân thân được.

“Huynh đã sai người đi báo cho đại ca rồi, lần trước huynh đã kể về sự khảng khái của Vũ Dương cho đại ca, huynh ấy rất là khâm phục, nói muốn kết

bạn!” – Vu Duy nhìn Vũ Dương ý bằng ánh mắt tràn ngập ý cười, Vũ Dương tỉnh tỉnh ngay thẳng, không kiêu ngạo không nóng nảy, mấy người Vu gia đều rất thích.

Đang trò chuyện, Vu Khải khoác trường bào màu thiên thanh đẩy cửa bước vào.

Hàn Vũ Dương vừa nghe Vu Duy nói xong, liền biết người này nhất định là Vu Khải, bèn đứng dậy hướng Vu Khải hành lễ: “Vũ Dương lần đầu gặp đại ca.”

“Một chàng trai cứng cỏi mạnh mẽ, ca thích.” – Vu Khải mới mở lời, nghe thế nào cũng khiến Vu Nặc có cảm giác đây là câu nói bông đùa!

“Đại ca, huynh đừng có trêu Vũ Dương.” – Vu Nặc nắm Tiểu Ly trong tay lắc lắc, Tiểu Ly bị túm lấy da lông, nhất thời giương nanh múa vuốt hướng về phía Vu Khải.

Vu Khải đoạt lấy Tiểu Ly xoa xoa: “Nha đầu thôi, đại ca đâu có trêu chọc Vũ Dương, đại ca thực sự thích tính cách của Vũ Dương như vậy, rất đáng mặt nam nhi.”

“Dạ dạ dạ, biết huynh thích rồi, vậy cứ trêu đùa tiếp đi, muội muội có thể đàn cho mọi người một khúc, cho các ca ca càng vui vẻ hơn nhé.” – Da mặt Vu Nặc rất dày, đùa bỡn có là chi, nàng đi theo Ngọc lão nhân, có chuyện gì còn chưa thấy qua, mấy chuyện bông đùa vặt vãnh này quả thật không đáng nói.

Trong phòng, huynh muội Vu gia cùng Hàn Vũ Dương cùng nhau trò chuyện vui vẻ, rượu ngon, nói cười riu rít, mãi đến tận đêm khuya, sáu người mới lưu luyến chia tay.

Chú thích: Tiêu đề chương này là câu thơ mở đầu bài Xuân nhật Tây Hồ ký Tạ Pháp tào vận (Ngày xuân ở Tây Hồ có mấy vần thơ gửi tới ông pháp tào họ Tạ) của Âu Dương Tu

Nguyên văn:

春日西湖寄 謝法

酒逢知己千杯少，

話不投機半句多。

遙知湖上一樽酒，

能憶天涯萬里人。

Phiên âm Hán Việt:

Xuân nhật Tây Hồ ký tạ pháp – Tào Vận

Từu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu,

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu,

Năng ức thiên nhai vạn lý nhân.

Dịch nghĩa:

Uống rượu mà gặp bạn hiểu mình thì ngàn chén cũng là còn ít

Nói chuyện mà không hợp nhau thì nửa câu cũng là còn nhiều

Mới biết ở trên hồ nâng một chén rượu

Hay nhớ đến người đi vạn dặm nơi chân trời xa xôi

Bạn Juu dịch vụng:

Tri âm gặp rượu ngàn ly thiếu

Không hợp nửa câu nói đã thừa

Mới biết trên hồ nâng chén rượu

Nhớ người góc biển chân trời xa.

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thích Gây Chuyện

Trời vừa tờ mờ sáng, Vu Khiếu Thành mang vợ con và mấy tên tùy tùng lâu năm rời thành lên đường đi Lâm Uyên.

Đầu tháng năm hằng năm là ngày bái tế tổ tiên của Vu gia, Vu gia gốc ở Lâm Uyên, cho dù man nhi Vu gia có chết trận trên sa trường, chết bệnh tha hương, cũng nhất định phải sai người mang thi thể hoặc tro cốt về Lâm Uyên chôn cất, đây cũng là tổ huấn của Vu gia.

Lâm Uyên ở trung tâm của nước Nam Việt, cách An Thành bốn năm trăm dặm. Lâm Uyên là một thành nhỏ không giàu có, cũng không dựa núi nhìn sông, là mảnh đất người dân thuần phác, các nhánh của Vu gia cũng có chút máu mặt, nhánh của Vu gia trước giờ chuyên buôn bán, cửa hàng mở khắp các quốc gia, ngoài sáng là buôn bán, trong tối lại tìm hiểu động thái quân sự của các nước. Chỉ khác là sẽ chia ra làm hai đội trinh sát và mật thám, trinh sát thực ra chỉ để Dụ Đế thấy, còn mật thám, chỉ có người đứng đầu mỗi nhà của Vu gia mới biết và điều động được.

Chạng vạng tối của ba ngày sau đó, đoàn người đã đi tới Lâm Uyên, còn chưa tới thành Lâm Uyên đã thấy người nhà Vu gia đứng hết ngoài thành nghênh đón, Vu Nặc rất là buồn bực, chẳng phải chỉ về tế tổ thôi ư, sao phải giồng trống khua chiêng đón tiếp như vậy chứ?!

Vu Duy cười nói cho Vu Nặc hay, bởi vì có sự trở về của Vu Nặc, nên người của Vu gia từ khắp nơi đều chạy về.

Nói chưa dứt lời, Vu Nặc thấy Vu Duy giải thích vậy còn buồn bực hơn, mình dù sao cũng chỉ là hàng con cháu, làm gì đến mức khiến toàn bộ gia tộc kéo đến đây chứ, quá coi trọng nàng rồi!

Vu Nặc mang vẻ mặt mờ mịt nhìn Vu Khiếu Thành, mong tìm được đáp án từ ông, nhưng Vu Khiếu Thành chỉ mỉm cười, cũng không có ý giải thích, khiến Vu Nặc cảm thấy phiền muộn phát điên lên được.

“Đại ca, một năm không gặp có khỏe không?” – Vu Khiếu Thành lập tức xuống ngựa, tiến lên ôm lấy người vừa đi tới, Vu gia là một gia tộc rất đặc biệt, huynh đệ Vu gia không vì tranh giành tước vị mà phân bội nhau, có lẽ cũng vì người của Vu gia bản tính vốn không ham danh lợi quyền thế, Vu Khiếu Thành nghiêm túc nói: “Nặc Nhi, còn không mau xuống ngựa chào đại bá của con đi.”

Vu Nặc nhanh như chớp nhảy khỏi lưng ngựa: “Nặc Nhi ra mắt đại bá.” – Vu Khiếu Hành và Vu Khiếu Thành cũng có mấy phần giống nhau, chỉ có điều Vu Khiếu Thành quanh năm chinh chiến sa trường, cho nên dấu vết tháng năm in hằn trên khuôn mặt Vu Khiếu Thành rõ ràng hơn Vu Khiếu Hành rất nhiều.

Vu Khiếu Hành ánh mắt vui mừng hiện lên rõ ràng, ý cười trong mắt thấu đến tận đáy lòng: “Ngoan ngoan ngoan lắm, Khiếu Thành đệ có đưa con gái rất ngoan! Khiếu Thành, ta đã sai người dọn dẹp phòng ốc xong xuôi, mọi người đi đường cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi cho khỏe trước đi đã.” – Vu Khiếu Hành vỗ vai đệ đệ mình, lời nói tràn đầy quan tâm.

“Đại bá, trong thành Lâm Uyên có hồ nước hay ao đầm gì không ạ?” – Vu Nặc là người có tính không chịu ngồi yên, vội hỏi.

Vu Khiếu Hành cảm thấy khó hiểu: “Nặc Nhi muốn ra sông bắt cá sao? Muốn ăn cá để đại bá sai người đi bắt về cho con là được, không cần xuống nước.”

Nghe Vu Khiếu Hành nói vậy Vu Nặc thiếu chút nữa té xỉu, không hiểu đại bá làm sao mà biết nàng thích ra sông bắt cá chứ.

“Đại bá, Nặc Nhi không phải muốn ra sông bắt cá đâu ạ, con bé này không thích nghỉ ngơi trong phòng, chỉ thích leo lên bè trúc vừa câu cá vừa ngủ thôi.” – Vu Duy cười giải thích.

Vu Khiếu Hành nghe Vu Duy giải thích liền hiểu ra, vỗ đầu một cái rõ mạnh: “Lâm Uyên này á à, cái gì cũng thiếu, chỉ có không thiếu nước từ trên núi chảy xuống, Kính Nhi đâu, đưa Nặc Nhi đi Nguyệt Nha Hồ dạo chơi đi.”

Trong đoàn đón tiếp bước ra một chàng thiếu niên tuổi tác xấp xỉ Vu Nặc, chàng thiếu niên tướng mạo thanh tú, đôi mắt thần thành hào hứng, ánh mắt sáng ngời khiến người ta không dám nhìn vào.

Vu Khiếu Thành hài lòng đánh giá chàng thiếu niên: “Một năm không gặp thể mà Kính Nhi đã trưởng thành không ít, nhìn lù trẻ lớn lên từng ngày chúng ta bất tri bất giác đã già đi nhiều lắm rồi.”

“Kính Nhi xin chào thúc thúc, chào bốn vị ca ca.” – Vu Kính hướng mấy người chào một cái, rồi dặt tay Vu Nặc cười nói – “Nặc Nhi muội muội đi thôi.”

“Ta cũng muốn đi.” – Vu Khiêm vội vàng bay từ trên ngựa xuống, có vẻ khiêu khích giằng lại bàn tay Vu Nặc đang bị Vu Kính nắm lấy, khiến cho Vu

Kính rất là xấu hổ – “Cha ơi, con cũng muốn đi cùng Nặc Nhi đến Nguyệt Nha Hồ.”

“Con cũng muốn đi Nguyệt Nha Hồ, cha ơi con cũng đi với Nặc Nhi.” – Vu Duy vòng tay một cái ôm chăm lấy Vu Nặc không buông, Vu Nặc trừng mắt kháng nghị: “Ca, muội đi câu cá, không phải đi chơi.”

Vu Khiếu Thành nhìn đám con trai chỉ nhăm mắt nhăm mũi bám đuôi em gái mà đau đầu, Vu Khiếu Hành cười nói: “Đi hết cả đi, nhớ về trước bữa tối nhé.”

“Mấy đứa nhỏ nhà đệ ghen tị cũng kinh thật, Kính Nhi nhà ta mới có nắm tay thôi mà lão đại lão nhị nhà đệ dù không nói năng gì, mặt đã xanh lét, con gái bảo bối của đệ xem ra năm nay khó mà gả đi được rồi, nếu mà có người tới chắc chắn sẽ tới một người cản một người, tới hai người cản hai người.” – Vu Khiếu Hành ghé vào Vu Khiếu Thành trêu ghẹo nói.

Vu Khiếu Thành lại nhắc nhở: “Huynh không biết đấy thôi, Nặc Nhi đi theo Ngọc Khanh Tử, haizzz... không biết bị dạy thành cái dạng gì, ôm hoàng tử chạy khắp hoàng cung, lại còn đùa giỡn cả hoàng thượng.”

“Ha ha...” – Nghe Vu Khiếu Thành nói, Vu Khiếu Hành cười to – “Vu gia chúng ta đúng là có được một bảo bối!”

“Đại ca, giờ không nói chuyện này nữa, đệ còn có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với huynh.” – Vu Khiếu Thành nghiêm túc nói.

Nguyệt Nha Hồ ở nơi sâu nhất của thành Lâm Uyên, tới gần chân núi, là một hồ nhỏ hình trăng khuyết đúng như cái tên, muốn tới Nguyệt Nha Hồ phải đi qua hết cả thành Lâm Uyên. Bởi đây là lần đầu Vu Nặc tới Lâm Uyên, thấy hiếu kỳ với mọi thứ trong thành, dọc đường đi cứ hỏi cái này cái kia, Vu Kính mỉm cười giải đáp tất cả.

“Đây là cái gì vậy Kính Nhi ca?” – Vu Nặc kéo tay Vu Kính chạy về phía một cái sạp hàng, Vu Duy Vu Khiêm mặt hơi biến sắc, nhưng vẫn nhịn xuống không để lộ ra.

“Đây là tôm rồng[*], một loài tôm đặc sản của Nguyệt Nha Hồ, vỏ cứng thịt ngon.” – Vu Kính lấy một con tôm trong chậu ra cho Vu Nặc xem.

Vu Nặc ngồi xuống đối diện, nghiêng đầu ngắm nhìn con tôm rồng trong tay Vu Kính, dư quang của ánh chiều tà chiếu lên nửa khuôn mặt của Vu Nặc, như một làn nắng ấm mơ hồ, đẹp không thể tả.

“Kính Nhi ca, cái này có thể câu được ở Nguyệt Nha Hồ không ạ?” – Vu Nặc lấy cái que chọc con tôm rồng, con tôm rồng vùng đôi càng to khỏe lên quặp chắc lấy cái que, đuôi còn không ngừng lúc lắc.

Vu Kính cười dịu dàng nói: “Có chứ, nếu cất vó thì sẽ nhanh hơn.”

“Ca, cần câu đâu? Mau đi đào giun mau đi đào giun, muội muốn câu tôm rồng” – Vu Nặc kêu Vu Duy và Vu Khiêm chạy đi đào giun, nhưng thực ra là nàng không muốn Vu Kính bị đóng thành băng trước ánh mắt của hai vị ca ca này.

Vu Duy và Vu Khiêm bấu môi tỏ vẻ ầm ức đi ra ngoài thành đào giun, trước khi đi còn không quên vỗ vỗ vai Vu Kính thị uy, nhìn hai vị ca ca đi xa, Vu Kính cảm kích cười với Vu Nặc.

“Kính Nhi ca, muội muốn ăn cái này.” – Vu Nặc lắc tay Vu Kính, chỉ vào kẹo đường bông xù nói.

Vu Kính cưng chiều cười, mua cho Vu Nặc một cây kẹo bông cực lớn.

“Ái chà, ai thế này, thằng một sách ồm ồm của Vu gia đây sao.” – Một gã nam tử mặc trường bào màu vàng kéo theo mấy tên lon ton nghênh ngang phe phẩy quạt giấy trong tay chặn đường đi của huynh muội Vu Nặc, gã sai vặt tinh quái đem hai người vây lại. – “Ôi ôi, con gái nhà ai đây, thật là xinh đẹp, lại đây, gọi một tiếng ca ca cho gia nghe xem nào.”

Vu Kính nắm chặt tay Vu Nặc, để Vu Nặc ra phía sau lưng mình, tức giận nói: “Hoàng Văn Bác người tránh ra.”

“Kính Nhi ca biết người này sao?” – Vu Nặc cười hi hi bá vai Vu Kính. Không biết là thẹn thùng vì bị Vu Nặc bá vai, hay bị Hoàng Văn Bác chọc tức, mà tai Vu Kính đỏ ửng hết cả lên.

Vu Kính tức giận đầy mặt, gật đầu: “Là con trai của Hoàng Bình quận trưởng Lâm Uyên.”

“Này, người tránh đường đi, tẹo nữa hai ca ca ta quay lại thấy người chòng ghẹo ta, thì người thảm luôn.” – Vu Nặc vẫn cười hi hi nói – “Người xấu xí như vậy, khiến bản cô nương chẳng có lòng dạ nào mà chòng ghẹo người, cũng không biết người sống được đến bằng này phải cần bao nhiêu dũng khí nhỉ!”

Hoàng Văn Bác mặt mũi sa sầm, nhưng vẫn cố lố mắng cười nói: “Vu Kính, cô nương này gia thích chắc rồi, người cho gia mượn nàng chơi vài hôm, chờ gia chơi chán sẽ trả lại nhé?!”

Nghe Hoàng Văn Bác nói vậy, mặt Vu Kính đỏ bừng không nói không rằng xông lên muốn liều mạng với hắn. Không được ba hiệp đã bị gã sai vặt hất ngã lăn ra đất: “Haha, Vu Kính người không lấy túi nước tiểu ra mà soi lại mình, cái dạng hùng hổ này mà đã muốn tranh đàn bà với gia.” – Hoàng Văn Bác phách lối cười nói.

Vu Nặc một chiêu phá vòng vây của bọn sai vặt, nâng Vu Kính dậy cười lạnh nói: “Hoàng Văn Bác đúng không, ta khuyên người nên sai người về nhà mang cáng cứu thương tới, hoặc kêu cha người chuẩn bị quan tài cho người đi là vừa.”

Lời Vu Nặc nói khiến Hoàng Văn Bác nổi điên lên, gấp quạt giấy lại, trở vào mặt Vu Nặc tức giận mắng: “Tiểu tiện nhân, ở Lâm Uyên này không ai dám vũ nhục ta như vậy, Tiểu Lục, vả miệng cô ta cho ta.”

Vu Nặc tránh thoát đám người lao tới, lắc mình một cái tới sau lưng Hoàng Văn Bác, “Bốp” một tiếng nặng nề, Hoàng Văn Bác đã bị Vu Nặc đánh ngã ra đất, Vu Nặc nhấc chân đạp vào các đốt xương tứ chi Hoàng Văn Bác không chệch đi đâu được, các đốt ngón tay phát ra tiếng gãy “răng rắc răng rắc” rợn người, Hoàng Văn Bác còn không kịp phản ứng đã đau ngất đi.

Đám sai vặt đã sợ đến ngây người – “Nặc Nhi... muội... muội không nên...” – Vu Kính nhìn Hoàng Văn Bác nằm trên đất như con chó chết, sợ đến đờ đẫn.

“Vu gia nhà ta là công thần của nước Nam Việt, từ trên xuống dưới, dù có làm buôn bán bên ngoài, cũng không đến lượt một đứa con trai quận trưởng như hần hoạnh hộc!” – Vu Nặc kéo tay Vu Kính, lạnh lùng ném thêm một câu: “Quay về bảo với Hoàng Bình, người phé con hần là Vu Nặc ta đây.”

[*] Tôm Rồng / Tôm Hùm Nước Ngọt (鳌虾)

Red Swamp Crawfish hay Finger Lobster là một trong 500 loại crawfish có đời sống như con cua con cáy sống ở ruộng đồng ao hồ, đầm lầy nước ta. Loại này được bà con Việt ở Mỹ gọi là Tôm Rồng, một số nơi khác gọi là Tôm Hùm Đất, Tôm Hùm Nước Ngọt. có kích thước dài không quá 20cm và cân nặng không quá 50 gram. Là loài Tôm có tên khoa học là *Procambarus Clarkii*, phân bố tự nhiên ở Bắc Mỹ, hiện đã du nhập và phát triển mở rộng đến hầu hết các châu lục. Trung Quốc đang trở thành một nước sản xuất và xuất khẩu tôm Hùm nước ngọt nhiều nhất trên thế giới.” Là loài giáp xác có khả năng phát triển trong tất cả các diện tích mặt nước tự nhiên, nhất là các vùng nước hoang dã, các vùng sinh thái cây lúa một vụ, các đầm hồ, kênh ngòi, sông cụt, chúng dễ nuôi trong các hệ thống canh tác, có giá trị kinh tế và hiệu quả khá cao.

(Theo thuytan.com)

Bạn đang đọc truyện *Triều Hoa Nhược Mộng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.